

KAAS MET GAATJES (versie 2016)

Volkse klucht van Luc KERKHOF

Personages:

7D & 4H tot 5D & 6H)

KALLE: 50,

POL: 35, haar broer

VITAL: 45, haar broer

MATJEU: 45, senator

ALICE: 45, hun buurvrouw

MIREILLE: 25, dochter van senator

KITTY: 25, minnares van senator

BODETSKY: 30, broer van Kitty

ENGELBEWAARDER: D of H

WACHTMEESTER: agent of agente

ADJUNCT: agent of agente

Decor:

Typische en niet zo propere woonkamer van een Vlaamse boerderij.

Links; een deur naar de badkamer en een deur naar de stallen. Boven in de badkamerdeur is een venstertje voorzien.

Rechts; de buitendeur en een vensterraam.

Fond; een deur naar de slaapkamers, een kachel in een echte Vlaamse schouw waarin een varkenshosp hangt te drogen en waarvan doorlopend gegeten wordt.

Verder een tafel plus stoelen en een oude pompbak. De meubilering lijkt eerder armzalig voor dit grote vertrek. De accessoires tegen de muur, op de schouw en verder verdeeld door de kamer zijn zeer eenvoudig. Het lijkt of de tijd hier heeft stilgestaan.

Noot voor de regie:

De Engelbewaarder verschijnt en verdwijnt telkens met donder en bliksem. De bliksem is makkelijk te realiseren met een stroboscoop. Deze stroboscoop wordt ook gebruikt tijdens de omgekeerde scène in het tweede bedrijf. Dit is een vrij korte scène, maar ècht wel de moeite waard.

PROLOOG

(Aangepaste zetstukken of voor gesloten doek. Gedempt licht. De actie wordt gevolgd met een volgschot. We horen op de achtergrond geluid van zingende vogels. Vital en Pol komen op. Ze zijn op strooptocht. Vital draagt een jachtgeweer, Pol draagt een dood konijn. Vital kijkt argwanend naar links en naar rechts. Pol doet dit ook, maar als Vital plots blijft stilstaan botst Pol tegen zijn rug)

VITAL: (boos) Pol, kunt ge niet een beetje uit uw doppen kijken...?

POL: (droogt z'n bezweet gelaat) Ik moet toch rondkijken of er nog wild zit.

VITAL: (merkt iets aan Pol) Zeg, gij zweet zo? Van wat is dat?

POL: Van de spanning!

VITAL: Spanning...! (met lachje) 't Is voor mij just of we zijn bij ons op den hof aan 't stropen.

POL: Was dat maar waar. (heeft merkbaar buikkrampen)

VITAL: Wat scheelt er? Ge moet toch weeral niet naar 't gemak...?

POL: Jawel.

VITAL: Hoe is dat mogelijk? Als ge met u vijf minuten van huis zijt dan moet gij uw commissie gaan doen. Wat is dat allemaal met u de laatste tijd?

POL: Is dat mijn schuld? Ne mens is zo gemaakt! Al wat erin gaat moet er toch weer langs één of andere weg terug uit hé.

VITAL: Maar bij u is dat om de tien minuten. Gij zijt precies nen trizée! Zoek hier maar ergens een plekske achter een boom. Ik zal wel efkes wachten.

(Pol wil het dood konijn aan Vital geven, maar Vital merkt plots wild op)

VITAL: (fluistert) Wacht eens efkes...! (wijst een plaats aan) Ziet ge 'm zitten...? Ziet ge 'm? Daar zit 'm se...! Ginder achter die schietbos...! (richt de loop van z'n geweer op het wild, dan met lachje tot Pol) Weeral ene die z'n testament kan laten maken...! (schiet, een oorverdovende knal weergalmt)

POL: (tikt Vital aan) Ge moet nog eens schieten, hij heeft het niet gehoord...!

VITAL: (gepiqueerd) Is 't al goed, ja...!

POL: (met lachje) Hij loopt naar de notaris.

VITAL: Waarom?

POL: (plagend) Om z'n testament te laten maken...!

VITAL: (morrend) Kunt gij 't beter misschien? Kom, we zijn de pist in...!

(Ze willen verder gaan, maar plots horen ze een kort fluitsignaal op de achtergrond)

VITAL: (kijkt argwanend om) Wat was dat....?

POL: Dat weet ik ook niet.

VITAL: (merkt iets in de verte) Wat is dat ginder...?

POL: Dat zijn precies twee konijnen met ne kepie op hun kop...!

VITAL: (plots) Flikken begot...! Kom, we maken dat we weg zijn...!

POL: (met hand op z'n achterwerk) Jamaar, en ik dan...?

VITAL: Geen tijd, pak dat maar mee naar huis...!

WACHTMEESTER: (roept op de achtergrond) Halt...! Blijven staan..., in naam der wet...!

(We horen een tweede fluitsignaal, dit keer luider. Pol en Vital reppen zich weg. Twee agenten komen snel op van de andere kant)

WACHTMEESTER: Hier stonden ze, ik heb ze goed gezien...!

ADJUNCT: Wie was 't...?

WACHTMEESTER: Wie denkt ge...?

ADJUNCT: Die twee van Van Berlauw weer...? Pol en Vital...?

WACHTMEESTER: Natuurlijk. Wie anders zou dat nog durven hier op klaarlichte dag komen stropen op het landgoed van den baron. Kom, we gaan rap naar hun boerderij, misschien kunnen we ze daar traperen...!

ADJUNCT: Den dag dat we die twee kunnen pakken, dan trakteer ik u op een bak bier...!

WACHTMEESTER: Begin al maar te sparen dan want dat gaat niet lang meer duren...!

EERSTE BEDRIJF (eerste scène)

IN HET DECOR

(VOORMIDDAG)

(De radio speelt zacht een Vlaamse hit. Er staan enkele kookpotten op de kachel. Kalle doet de vaat en ze zingt mee. Ze zet de radio luider en playbackt met een kopje als micro. Haar mimiek en haar bewegingen als zangeres zijn wel wat overdreven. Alice komt ondertussen ongemerkt binnen met een melkkan. Kalle doet enkele danspasjes en stuit dan op Alice. Ze schrikt, zet gegeneerd de radio uit en kijkt dan geïnteresseerd in het kopje of het proper is)

ALICE: Doet het ergens zeer, Kalle...? Ge zijt toch zeker niet geselecteerd voor The Voice...?

KALLE: Nee Alice, maar ge moet meegaan met de moderne tijd. De liedjes van vandaag dat is niet meer zoals vroeger hé.

ALICE: Nee, dat moogt ge wel zeggen. In onze tijd zongen ze nog. Nu is 't alleen maar wat staan kwaken en met de armen staan zwaaien en de volgende dag staat ge al op de eerste plaats in de Vlaamse top tien.

KALLE: (ad melkkan) Gij komt voor melk zeker?

ALICE: (presenteert haar melkkan) Ja. Doe m'n kruikske maar goed vol.

KALLE: Alice, hoeveel melk wilt ge, ene liter of twee liter...?

ALICE: Zoals altijd, ene liter. Maar ne grote hé.

KALLE: Ja, dat ken ik. Ge wilt twee liter, maar ge betaalt maar voor ene.

ALICE: We gaan hier niet op een druppelke kijken hé. Ik ben een goede klant want ik kom hier elke dag.

KALLE: Eén druppelke meer of minder dat kan soms zware gevolgen hebben...! (met melkkan af naar de stal. Ze laat de staldeur openstaan)

ALICE: (praat verder terwijl ze inspecteert of er stof zit op de meubilering) Gij moest eens beginnen te denken zoals die grote winkels, 10 beurten betalen en de elfde gratis. (kijkt nieuwsgierig in de kookpot) Waar zitten uw broers, Pol en Vital...?

KALLE: (steekt hoofd binnen) Al zeker niet in die kastrol...!

ALICE: (legt het deksel snel weer op kookpot) Ze zijn zo weinig op het erf te bespeuren de laatste dagen?

KALLE: (OFF) Waar denkt ge dat die twee loebassen zitten. Als die niet kunnen gaan stropen dan leven ze niet.

ALICE: Tot ze eens tegen de lamp vliegen. Dan zal 't heel wat minder zijn.

(Kalle komt terug van de stal en geeft de gevulde melkkan aan Alice)

ALICE: Hoeveel is 't?

KALLE: Zoals altijd, 50 cent.

ALICE: (verbaasd) 50 cent...? Bij uw broers is dat altijd goedkoper. Bij Vital moet ik 40 cent betalen en bij Pol maar 30...!

KALLE: Dan komt ge volgende keer als onze Pol of onze Vital thuis zijn. De melk

staat bij mij 50 cent, niet meer of niet minder...!

(Alice betaalt en Kalle stopt het geld in een potje op de schouw)

ALICE: Zeg Kalle, weet ge 't laatste nieuws al van uwe buurman, meneer de senator? Naar 't schijnt pist 'm naast de pot...!

KALLE: Daar verschiet ik niet van. En van mij mag Matjeu dat. Dat hoort bij zijne stand. Als ge in de politiek zit en ge hebt het al zo ver gebracht dat ge senator zijt, wel die mens verdient dat dan toch. Trouwens hebt gij daar last van...?

ALICE: Ikke niet, maar zijn vrouw...!

KALLE: Dat weet ge niet, hé Alice! Ge hebt venten die met één vrouw niet toe komen. Ze zijn allemaal niet zoals gij en ik. Wij kunnen het nog redden zonder ne vent.

ALICE: (zeer afstotelijk) Ik moet er niet aan denken om ne vent in huis te halen. Dan nog liever een kat of een hond waar dat ik 's avonds mijn koude voeten kan tegen leggen.

KALLE: Gij ziet nu toch in alles de slechte kanten hé.

ALICE: En als uwe vent begint te drinken? Of naar ander vrouwen loopt? Of ziek wordt? Dan hebt ge die ambras er ook nog bij.

KALLE: Iedereen kan ziek worden. Ge ziet dat wel aan onze Pol.

ALICE: Is Pol dan ziekelijk?

KALLE: Ge weet toch dat onze Pol iets in z'n darmen heeft.

ALICE: Is dat nog altijd niet gedaan met zijn diarree?

KALLE: Nee, 't is nog erger geworden. Van den dokter moet hij veel kaas eten, maar dat lust 'm niet. Eet dan maar kaas en 't komt er een halfuur later al terug uit...!

ALICE: Ge moet 'm eens kaas met botermelk geven. Dat dronk mijn vader zaliger ook altijd tegen de zeer in z'n darmen. En naar 't schijnt is dat ook goed voor... (maakt een neukgebaartje)

KALLE: Dat heeft onze Pol nog niet nodig. Die kent nog niks van de liefde.

ALICE: Wij ook niet, hé Kalle. (merkt door het raam dat er iemand op komst is) Daar se..., de dochter van de senator. Nu ben ik weg hé...! Die vertrouw ik voor geen haar. De peer valt niet ver van den boom hé...!

KALLE: (verbetert) Den appel, Alice! Den appel...!

ALICE: We gaan niet op één stukske fruit kijken, hé Kalle.

KALLE: Vergeet uwe melk maar niet.

ALICE: (minder luid) Ge moet zijn dochter maar eens uitluisteren over die minnares van haar vader.

KALLE: Dat zijn mijn zaken niet, en die van u ook niet...!

(Mireille komt vrolijk binnen)

ALICE: Ik ben weg. Saluut...! (passeert Mireille met valse blik bij het naar buiten gaan)

MIREILLE: Dag Alice.

(Maar Alice zwaait haar hoofd hovaardig naar de andere kant. Ze heeft niet gemerkt dat Mireille de deur gesloten heeft en loopt er met haar hoofd

tegen, dan af)

KALLE: (doet verder met de vaat) Hier se, ons Mireille. Hoe is 't ermee, manneke?
 MIREILLE: Dag Kalle. Ik kom voor ne stek prei. (met gebaartje naar de buitendeur)
 De gazet is ook al gepasseerd zeker?
 KALLE: Die komt hier elke dag over de vloer. Venten interesseren haar niet, zegt ze, maar ik geloof er niks van. Ge weet toch wat hier de ronde doet?
 MIREILLE: Wat bedoelt ge daarmee, Kalle?
 KALLE: Naar 't schijnt heeft Alice 25 jaar geleden een dochter op de wereld gezet, maar niemand weet waar of hoe...! Zelf zegt ze dat er niks van waar is.
 MIREILLE: Dan zal haar dochter vroeg of laat wel ergens opduiken.
 KALLE: Ik zal seffens wel gaan zien voor ne stek prei, hé Mireille. Ik doe eerst voort met mijne afwas.
 MIREILLE: Ik zal u wel efkes helpen. (helpt met de vaat) Waar zitten de boeren? Zijn ze weer op jacht?
 KALLE: Is 't ooit anders geweest? (herinnert zich plots) Oh Mireille, ik moet u nog iets laten zien...! (af naar de badkamer en keert snel weer. Op haar hoofd staat een pruik en ze showt een nieuw kleedje) Wat vindt ge ervan...?
 MIREILLE: Schoon kleedje, maar die pruik vind ik minder geslaagd. Een mens is schoner met z'n eigen haar. Ge moet maar eens naar de coiffeur gaan.
 KALLE: (doet de pruik weer af) Ikke...? Naar de coiffeur...? Daar geef ik geen geld aan, Mireille! (draagt kleedje en pruik weer naar de badkamer en keert weer)
 MIREILLE: Hoe is 't met Pol z'n diaree?
 KALLE: Slecht. Hij moet van den dokter veel kaas eten, maar 't helpt niks.
 MIREILLE: Ge moet daar iets bijdoen, Kalle. Bijvoorbeeld: Kaas met witte kool, of kaas met rode biet. En kaas met wortelen is ook...

(Pol en Vital komen hijgend op langs de buitendeur. Pol legt het dood konijn op tafel. Vital steekt z'n geweer achter de slaapkamerdeur. Ze doen snel hun jas uit. Vital kijkt angstig door het raam, merkt het dood konijn op tafel en stopt het dan maar snel onder z'n achterwerk in de zetel. Hij slaat de krant open. Pol neemt keukenhanddoek uit handen van Mireille en begint af te drogen)

MIREILLE: Wat krijgen we nu...?

KALLE: 't Is weer zo ver zeker?

VITAL: Ssst...! Ze zijn daar...!

POL: Dat moet ge nog vragen...! (merkt dat een deel van het dood konijn zichtbaar is tussen de benen van Vital) Vital....! (maakt gebaar van twee lange oren en wijst naar het konijn)

(Vital duwt het konijn verder onder z'n achterwerk en leest verder. Luid geklop op de deur. Er stoten twee strenge agenten binnen. Beiden stappen de kamer rond, op zoek naar het wild en het geweer)

KALLE: (tot de agenten) Is er iets...?

WACHTMEESTER: (autoritair) Kom maar voor de pinnen met dat wild...!

VITAL: (gespeeld) Waar heeft die het over...?

ADJUNCT: Dat weet ge goed genoeg, Vital Van Berlauw...!

WACHTMEESTER: Denkt gij dat wij prut in ons ogen hebben...?

ADJUNCT: Of denkt ge misschien dat wij u niet herkend hebben?

VITAL: Herkend...? (plagend) Zijt gij dan vandaag ook naar de mis geweest?

KALLE: (tot de agenten) Kan er mij misschien iemand vertellen wat er gaande is?

WACHTMEESTER: Hoelang zitten uw broers hier al binnen...?

KALLE: (denkt even na) Dat moet ongeveer een 30 jaar zijn.

WACHTMEESTER: Ik bedoel "vandaag"...!

KALLE: Van deze morgen. Waarom?

ADJUNCT: (dreigend met de wijsvinger) Ge liegt...!

KALLE: (boos) Héla...! Pas op hé...! Ge kunt mij daarbuiten een proces aan m'n been lappen als ik zonder licht rijd op mijne velo, maar mij hier binnen uitmaken voor leugenaar...., dat gaat te ver hé...! (dreigt met de braadpan)

WACHTMEESTER: Madame, we zitten stropers achterna en het spoor leidt zoals altijd naar deze boerderij...!

KALLE: Dan moet ge uwe neus maar eens snuiten want hier is niks te zien..., op twee verklede snullen na met ne pispot op hun kop...!

ADJUNCT: Hoort ge dat, Wachtmeester? Dat is tegen ons hé...! Dat is beledigen van 't openbaar gezag...!

KALLE: Zo lang het maar bij beledigen blijft, moogt ge nog van geluk spreken...! Ik kan ook handtastelijk worden...! (dreigt weer met de braadpan, maar wordt tegen gehouden door Mireille)

WACHTMEESTER: (tot Vital en Pol) Goed, er zal een proces verbaal opgemaakt worden met klacht tegen onbekenden, wegens gebrek aan bewijzen...! Noteren, Adjunct...!

(De Adjunct noteert iets in z'n boekje)

WACHTMEESTER: (vervolgt dreigend tot Pol en Vital) Maar ik verwittig u, zet gene voet scheef of ik lap u alletwee achter de tralies hé...! Het zou wel eens héél warm kunnen worden onder uw kont...!

VITAL: (met bijbedoelingen) Dat is héél goed mogelijk, madam de police.

POL: En als ik niet oppas..., nog warmer in mijn broek...!

(De agenten gaan boos richting buitendeur)

WACHTMEESTER: (dictatoriaal) Adjunct, de deur...!

(De Adjunct opent snel de buitendeur voor de Wachtmeester en beiden af)

VITAL: Zijn ze weg...?

MIREILLE: (kijkt aan het raam) Ja.

VITAL: (steekt het dood konijn in de hoogte) Hier is 'm se, Kalle...! Twee kilo vers vlees dat ge in geen enkele winkel kunt kopen! (monstert het konijn) En 't is begot nog een manneke ook...!

MIREILLE: Ja...? (nieuwsgierig) Hoe ziet ge dat, Vital?

VITAL: Omdat 'm z'n portemonneeke bij heeft...! (gooit het konijn tegen de staldeur)

KALLE: Ik zou wel een beetje uit uw doppen kijken, heren...!

POL: Uit ons doppen...? Waarom...? Voor die twee tuttebellen zeker...!

VITAL: Ze zijn niet eens bekwaam om ons erachter te draaien...!

POL: En daarbij, het wild dat hier zit dat is van ons allemaal. Of heeft die van hierboven misschien gezegd: "En nu ga ik de hazen en de konijnen scheppen en enkel den baron mag ze afschieten?"

KALLE: Wat gaat er op onze boerderij gebeuren als ze u twee in den bak steken? Wie gaat dan hier de koeien melken? Wie gaat het vet varken slachten...? Wie gaat het land omploegen...?

MIREILLE: Dat wil ik wel doen.

POL: Voilà...! Dat is ook al opgelost!

KALLE: (streng) Ik wil dat er hier in dit huis een beetje meer naar mij geluisterd wordt...! Verstaan heren...? We hebben afgesproken van in 't begin dat ik hier de leiding zou nemen. En als ge u niet aan die afspraak kunt houden, wel dan ben ik weg hé...! Begrepen...?

VITAL: Jamaar Kalle, ge moet ons ook verstaan. Stropen is 't enige wat wij hebben. Voor de rest is 't altijd maar werken, werken....

POL: (vervolgt) ...en nog eens werken...!

KALLE: Ge hebt gekozen voor de boerderij, dus, ge wist dat op voorhand...!

POL: Wat hebben wij aan ons leven eigenlijk? Hier is niks, hier ziet ge niks, en hier gebeurt niks...! En om een beetje leven in de brouwerij te brengen gaan wij al eens een stukje wild stropen. Als wij dat wild niet afschieten dan komt dat allemaal terecht in den diepvries van den baron...!

KALLE: Ge moet oppassen, dat is 't enige wat ik wil zeggen...! (tot Vital) Gij zijt in staat om die twee flikken omver te schieten...!

VITAL: Ikke...?

KALLE: Ja gij...!

POL: (met lachje) Daar moet ge niet bang voor zijn, Kalle. Als die tien keer schiet dan is 't er elf keer neffen...!

VITAL: (veert onmiddellijk recht) Maar zoiets laat ik niet zeggen...! Kom, trek uwe jas aan. We gaan direct terug dan zal ik u eens een demonstratie geven...!

(Beide boeren willen hun jas nemen, maar Kalle houdt hen tegen)

KALLE: Ge gaat niet meer terug...! Wat denkt ge nu wel...!

VITAL: (staart voor zich uit) 't Is alleen spijtig dat ze ons van zo ver herkennen...!

POL: We zouden ons moeten kunnen camoufleren...!

VITAL: Dat is 't, hé Pol...! Wij moeten ons camoufleren...!

KALLE: Ja..., (richting Vital) ...de ene in een eik..., (richting Pol) ...en den andere in ne schietbos zeker.

VITAL: (ad Pol) Ne schietbos...? Pak maar ne schijtbos...! We waren nog maar just weg en hij had al prijs. En daardoor kunnen die flikken ons altijd traperen. Dat is één baan stront van den baron z'n bossen tot hier. Als ze alle hoopkes volgen, natuurlijk dat die flikken hier dan uitkomen...!

POL: Ik heb mezelf niet gemaakt hé...!

(Pol en Vital zetten zich ondertussen aan tafel)

MIREILLE: Waarom laat ge die hazen en konijnen niet leven? Ge hebt toch vlees genoeg in de stal staan...!

POL: Mireille, gij verstaat dat niet, dat geeft ons ne kick...!

KALLE: Bij u is dat gene kick, maar eer ne kak...! (merkt zandsporen op de vloer)
Ge moet hier maar weer eens kijken...! Deze morgen het huis geschuurd en
't ligt weeral vol...! Van waar komt al dat zand...?

POL: Van ons niet.

KALLE: Nee, 't zal van mij zijn zeker...! Trek allebei uw botten maar eens uit...!

(Pol en Vital trekken hun laarzen uit en kappen ze gelijktijdig om. Een groot
deel los zand valt eruit. Kalle bruist, gooit hun sloffen voor hun voeten en
gooit hun laarzen in de stal)

VITAL: (voorzichtig) Is er al koffie, Kalle?

KALLE: (nijdig) Een hele pot.

MIREILLE: Hier...! (presenteert twee pas afgewassen kopjes)

VITAL: (keurt de nette kopjes) Dat zijn die van ons niet...!

POL: Nee begot...!

KALLE: (geeft hen twee vuile kopjes) En deze dan...?

MIREILLE: (monstert de vieze kopjes) Ge drinkt daar toch gene koffie uit...?

POL: Waarom niet?

MIREILLE: Die zijn in geen jaren afgewassen. Ge kunt er beter warm water
inkappen.

VITAL: Zo herkennen wij beter onze eigen tas...!

MIREILLE: Hoe...?

POL: (toont zijn kopje) Ziet ge dit? Dat is vuil en dat is van mij...!

VITAL: En ziet ge dit? Dat is nog vuiler en dat is van mij...!

(Pol snijdt twee stukken van de hesp en gooit er eentje naar Vital)

POL: Wat eten we deze middag, Kalle?

KALLE: Wortelstoemp..., dat is goed tegen uwen diarree...!

POL: Nu doet ge me aan iets denken! (vlucht met buikkrampen naar de stal)

KALLE: (roept hem nog na) Waar gaat ge naartoe?

VITAL: Dat moet ge nog vragen. Dat 'm wat minder jenever drinkt. (veert recht en
gaat tot bij de fles jenever) Kijk hier, die fles was gisteren nog zo goed als
vol.

KALLE: Gij zit er ook aan, Vital...!

VITAL: Ikke...?

KALLE: Ja gij...! Of denkt ge misschien dat ik nog niet gezien heb dat ge in 't
geniep uw borrels achterover kapt...!

VITAL: Ik kan ze toch maar slecht in onzen ezel z'n oren kappen, hé Kalle. (tot
Mireille) En hoe is 't met uwe Pa, Mireille?

MIREILLE: Ge kent het leven van een senator hé. Bijna nooit thuis. Nu heeft hij een
week verlof genomen om eens tot rust te komen.

VITAL: Ja, die mens heeft een zwaar leven. Elke dag uren in de file gaan staan als
hij naar Brussel rijdt.

MIREILLE: En dan zijn er nog de recepties, de partijfeestjes, de inhuldigingen.

VITAL: Ik zou toch niet met hem willen ruilen.

POL: (komt van stal en spant z'n bretellen van z'n broek weer aan) Dat is ook
weeral gebeurd.

KALLE: (tot Pol) Mireille hier zegt dat ge kaas met wortelen moet eten tegen uwe

diaree.

POL: Dat is heel lief van Mireille, maar ik eet gene kaas met wortelen.

KALLE: Goed, dan trek ik me van uwe diarree niks meer aan. Maar kom niet meer klagen hé...!

(We horen op de achtergrond het geloei van een koe)

KALLE: En wie gaat er morgen met die koe naar de stier...?

VITAL: Ikke.

KALLE: En de kolen moeten gespoten worden, wie gaat dat doen?

VITAL: Dat zal ik ook wel doen. Ik moet hier alles doen...!

KALLE: (tot Pol) En wat gaat gij doen?

POL: (heeft weer buikkrampen) Ik ga een ei leggen...!

VITAL: Slaagt er ne stop in...!

POL: Gij hebt schoon spreken, gij zit er niet mee hé...! (weer af naar de stal)

KALLE: Mireille, zorg dat ge nooit in een situatie terecht komt zoals ik want dan krijgt ge grijze haren voor ge dertig zijt, met zo'n twee snullen op uw kot...!

VITAL: 't Is al goed, Kalle. Waar staat dat vergif?

KALLE: In de stal. Maar past er een beetje mee op hé.

(Vital af naar stal. Kalle en Mireille doen verder met de vaat)

KALLE: Ik krijg nog grijze haren van mijn twee broers.

MIREILLE: Wees content, ik heb geen broers of zusters. Ik kan tegen niemand praten over eenvoudige dingen. Ons Ma zit elke dag haar geld te tellen en onze Pa zevent heel de dag over politiek.

(Vital op met een zakje vergif, een lege jeneverfles en een kleine maatbeker waarin hij het vergif gaat mengen)

KALLE: Een tas koffie, Mireille?

MIREILLE: Ja, een proper als 't kan.

KALLE: Ge moet ermee leren leven, met zo'n twee vuil kloefklaffers. (merkt Vital aan de pompbak) En wat gaat gij doen...?

VITAL: De kolen spuiten. Waarom?

KALLE: Ge gaat dat vergif hier binnen toch niet mengen zeker?

VITAL: Waarom niet?

KALLE: Zijt ge nu helemaal zot geworden? Dat is 605 hé, 't grootste vergif dat er bestaat.

VITAL: Dat is toch direct gebeurd zeker.

KALLE: Er zullen nog ongelukken van komen.

VITAL: Kalle, denkt ge nu echt dat wij nog klein joeng zijn? Dat proeft toch iedereen dat dit vergif is zeker...!

KALLE: Als ze ervan proeven dan is 't al te laat...!

VITAL: (met lachje) Ge zult ze nogal zien vertrekken naar den hemel.

MATJEU: (op van buitendeur) Goeiendag allemaal.

VITAL: Hier se, de senators zijn ook al paraat. Moet gij niet in Brussel zitten, Matjeu?

MATJEU: Niet elke dag, hé Vital. Ze zullen me wel eens een paar dagen kunnen

missen zeker. (tot Mireille) En wat komt gij hier doen?
 MIREILLE: Ik kom ne stek prei halen om soep te maken voor u.
 MATJEU: (slaat tegen het achterwerk van Mireille) Dat is nogal een dochterke dat ik heb hé.
 MIREILLE: Zeg pa..., hou op.
 MATJEU: (tot Vital) En wat zijt gij aan 't doen?
 VITAL: Drink daar maar niet van want dat is 506...!
 MATJEU: 506...? Vital, pas daar een beetje mee op, hé jong! Ene slok en ge valt zo van uwe sokkel...!
 VITAL: Als ge daar nog niet tegen kunt. (zet de jeneverfles op de schouw en dan af met zakje vergif en maatbeker naar de stal)
 KALLE: (tot Mireille) Wil ik anders die stek prei met uwe Pa meegeven?
 MATJEU: (wimpelt dit onmiddellijk af) Nee nee, hebt ge al eens een senator over de straat zien paraderen met een stek prei onder z'n arm? Wat zullen de mensen zeggen?
 KALLE: Kom Mireille, als ze daar te schoon voor zijn.

(Kalle en Mireille met mes en een deel van een krant af langs de buitendeur.
 Pol op van de stal. Even later ook Vital)

MATJEU: Gij ziet zo bleek, Pol...?
 POL: Och zwijg stil, 't Is precies een heel fanfare als ik op het gemak zit. Mijn darmen, mijn darmen...! Ik weet niet wat ik ermee moet aanvangen. Ik zou er eens moeten kunnen doorblazen met de compressor...!
 MATJEU: (plechtig) Heren, ik heb voor u een mededeling. Ge weet dat ik als senator nogal wat invloed heb in Brussel. Ik hoop dat ge nog niet vergeten zijt dat ik ervoor gezorgd heb dat ge uw boerderij hebt kunnen uitbreiden en dat ge die grote weide tegen het kanaal hebt kunnen kopen. En dat ge ruim vergoed zijt door het rampenfonds voor die laatste storm.
 POL: We moeten onze nieuwe stal toch niet gaan afbreken...?
 MATJEU: Nee nee. Ik kom eigenlijk vragen om een wederdienst. Als senator hebt ge natuurlijk nogal wat contacten met andere personen en in 't biezonder met andere vrouwen...! Ge verstaat dat wel hé. Eén van die vrouwen is Kitty. En wie is Kitty? Kitty is een lieve vrouw, een tedere vrouw en een prachtige vrouw. (minder luid) Het is zelfs zo ver gekomen dat Kitty mijn minnares is geworden...!
 VITAL: (met de hand voor z'n mond) Gij...? Met die Kitty...? 't Is niet waar hé...!
 POL: Vital, een minnares, wat is dat...?
 VITAL: Dat zal ik u eens gauw uitleggen. Wel, een minnares dat is euh..., dat is euh....! Matjeu, legt gij dat eens uit aan onze Pol...!
 MATJEU: Een minnares is een levend wezen van 't vrouwelijk geslacht waar dat ge niet mee getrouwd zijt en waar dat ge soms eens zit aan te prutsen...!
 VITAL: Voilà, ik had 't niet beter kunnen zeggen.
 POL: Dan heb ik ook een minnares...!
 MATJEU: Gij...? Wie dat...?
 POL: Ons Annabelle...! Ik zie ze gere, ze is ook van 't vrouwelijk geslacht en ik melk ze elke dag...!
 MATJEU: Maar bij mij is 't een èchte vrouw.
 VITAL EN POL: (gelijktijdig) Dat is straf...!

MATJEU: Ja, héél straf, maar het is nu eenmaal zo. Maar Pssst hé..., niet te luid spreken. Niemand mag dat weten want ik ben al getrouwd, ziet ge. Nu zit ik wel met een klein probleemke en daarvoor heb ik u nodig.

(Bij de volgende repliek stapt Matjeu van links naar rechts en omgekeerd. Pol en Vital volgen hem, maar als Matjeu zich omkeert stappen zij vooraan. Als ze dan helemaal naar de kant stappen blijft Matjeu vòòr de tafel staan. Pol en Vital reppen zich dan direct weer tot bij Matjeu)

MATJEU: (vervolgt) Nu is het zo, die Kitty woont in de stad en we zouden elkaar graag elke dag willen zien. Daarom had ik graag dat ze wat dichterbij kwam wonen. Ik ben op zoek naar een huisje voor haar, hier in de buurt. Maar ge weet net zo goed als ik dat zoiets niet op één-twee-drie gevonden is. Voelt ge mij al komen...? Heu...? Voelt ge 't al...?

POL: Nee, ik voel nog niks...! Gij Vital...?

VITAL: Nee, ik ook niet.

MATJEU: (vervolgt) Nu is mijn vraag aan u of het mogelijk is dat die Kitty hier bij u voor een tijdje komt logeren...?

(Pol en Vital bekijken elkaar verwonderd)

VITAL: Maar hoe lang is zo'n "tijdje", Matjeu?

MATJEU: Tot ik voor haar iets anders heb gevonden.

POL: Hoe kunnen wij dat arrangeren zonder dat ons Kalle daar iets van merkt?

VITAL: Dat gaat niet...! Dat is onmogelijk...! Trouwens, als die Kitty bij ons komt logeren dan komt ons Kalle die affaire tussen u en die Kitty toch te weten.

MATJEU: Dat is niet waar...! Ge vertelt uw zuster maar dat het een vluchteling is, of zoiets. Ge verzint maar wat. Maar niemand mag dit te weten komen...! Niemand hé...! En zeker niet die gazet die hier elke dag komt melk halen...!

POL: Alice...?

MATJEU: Ja, die.

(Pol en Vital vuren volgende vragen in snel tempo af)

VITAL: En wanneer komt die Kitty...?

POL: Mag die alles eten...?

VITAL: Spreekt die Vlaams...?

POL: Hoe ziet die er uit...?

VITAL: Wat moeten wij tegen haar zeggen...?

MATJEU: (tempert hen) Kalm heren, kalm. Ge weet dat ik voor u al veel heb gedaan hé. Als ge ermee akkoord gaat dan zal ik haar onmiddellijk gaan telefoneren en dan zal ze zich morgen hier al komen aanmelden.

POL: Morgen al...? Dat is al héél rap.

VITAL: Wat moeten we dan tegen ons Kalle zeggen...? Gaan liegen of wàt...?

MATJEU: (dreigend) Opgepast heren, één telefoontje naar Brussel en ge kunt uwe nieuwe stal afbreken hé...!

POL: Dat zult ge toch niet durven zeker...!

MATJEU: (luid) Oh nee...? Een politieker die klemgereden wordt is tot alles in staat...!

VITAL: Als we instemmen, kunt ge dan voor ons nog iets doen?

MATJEU: En dat is...?

VITAL: Als wij gepakt worden met stropen, kunt gij dan er niet voor zorgen dat wij....

MATJEU: (onderbreekt) Dat is geen enkel probleem. En moest er nog iets zijn...., ge vraagt het maar. 't Is de moment nu. Ik ben gul vandaag.

VITAL: Hoe gaat gij die twee vrouwen kunnen onderhouden?

MATJEU: Geld is geen enkel probleem voor mij.

POL: Neenee, we bedoelen, gaat gij die twee vrouwen lichamelijk wel aankunnen?

VITAL: Ja ja ja...! (herhaalt repliek van Pol met veel interesse) Gaat gij die twee vrouwen lichamelijk wel aankunnen...?

POL: Hebt gij wel mannelijkheid genoeg?

VITAL: Ja ja ja...! (herhaalt) Hebt gij wel mannelijkheid genoeg...?

MATJEU: (met lachje) Maar natuurlijk. (toont zijn vingernagels) Dit is het mooiste bewijs. Ziet ge mijn vingernagels...? Die heb ik gisteren nog bijgeknipt. Ge moet niet vragen hoe snel die groeien. Elke man die goedgeschapen is heeft snelgroeiende nagels...!

(Pol en Vital nemen een kleine afstand van Matjeu en bekijken elk hun eigen vingernagels. Als dat resultaat niet veel blijkt te zijn stoppen ze hun handen maar snel in hun broekzakken)

MATJEU: Wacht, ik zal u nog eens wat laten zien...! (trekt een schoen en een kous uit en plaatst z'n voet op een stoel) En wat vindt ge hier van...?

VITAL: (monstert de teennagels) Amaai die is groot geschapen....!

POL: Een arend heeft er niks aan. (gaat aan andere kant van de tafel, trekt nu nieuwsgierig ook een eigen schoen en kous uit en zet z'n voet dan op een stoel) Oei oei..., da 's ook niks...! (trekt snel kous en schoen weer aan)

MATJEU: Zo heren, dat was het dan. Ik kom morgen wel een kijkje nemen als Kitty hier gearriveerd is. Vang ze maar goed op en wees beleefd tegen haar. Zij is er eentje uit de duizend.

POL: (met lachje) 't Was er beter een van café de 900...!

MATJEU: Ik wil haar in geen geval verliezen. Tot morgen hé...! (af)

POL: (bekijkt nogmaals z'n vingernagels) Amaai...! Wat gaan we ons Kalle vertellen? (begint dan nerveus te nagelbijten)

VITAL: (slaat op de hand van Pol) Nu moet ge nog op uw nagels gaan bijten..., seffens staat er niks meer aan...!

POL: (haalt gepikeerd de handen van Vital uit de broekzakken) Hebt ge al eens gezien wat voor stompkes er bij u aan staan...!

VITAL: Dat is van te werken.

POL: Okee, vanaf nu niet meer nagelbijten...!

VITAL: (vervolgt) En niet meer werken...! Misschien ligt het daar wel aan wij geen vrouw kunnen vinden, wij zijn altijd aan 't werk.

POL: (hypernerveus) Nu krijg ik pas echt zenuwen...!

VITAL: Ik ben eens benieuwd hoe die Kitty er gaat uitzien. (stapt richting stal) En nu ga ik dat konijn zijne frak uittrekken...! (met dood konijn af naar de stal)

POL: (licht het deksel van de kookpot, dan valt z'n blik op de fles met vergif) We zullen nog maar rap wat jenever achterover kappen, brood kost ook geld. (drinkt van de fles, zet dan de fles op tafel, grijpt naar z'n keel en valt levenloos achterover op de grond)

KALLE: (op van buitendeur en treft het levenloze lichaam van Pol aan) Pol...? Pol...? (merkt de fles vergif op tafel, dan in paniek) Ik heb het nog gezegd tegen onze Vital...! (roept radeloos aan de staldeur) Vital, kom eens rap naar hier...! Onze Pol ligt hier op de grond...!

VITAL: (komt hijgend binnen) Wat is er gebeurd...?

KALLE: (duidelijk in paniek) Dat moet ge nog vragen. Ik heb u nog verwittigd van op te passen met dat vergif...! Maar nee, ze weten het altijd beter.

VITAL: (legt z'n hoofd te luisteren op de borst van Pol) Dat ziet er niet goed uit..., ik hoor niks meer...! Zijne wekker is precies stilgevallen...!

KALLE: Hij zal toch niet...?

VITAL: Jawel, ik denk dat zijn pijp uit is...!

KALLE: Hoe...? (wenend) Maar dan moeten we iets doen hé...!

VITAL: Ja, wat kunnen we doen?

KALLE: Loopt gij naar Matjeu. Ik zal den dokter gaan halen...! (trekt haar jas aan)

(Vital en Kalle af langs buitendeur. Het licht dempt, even flitst de stroboscoop, donderslagen gevolgd door klavecimbelmuziek. Volgspot op de actie. Plots staat de Engelbewaarder binnen naast Pol. Hij is gekleed in een lang wit gewaad met een kroontje op z'n hoofd. Hij legt z'n hand over het hoofd van Pol. Pol komt in trance met z'n bovenlichaam even van de grond. De Engelbewaarder laat hem terug zakken. Klavecimbelmuziek zoemt weg. Pol wordt wakker en schrikt als hij de Engelbewaarder merkt)

POL: Waar ben ik...? En wie zijt gij...?

ENGELBEWAARDER: Ik ben uw engelbewaarder...!

POL: Mijn engelbewaarder...? Wat is er dan gebeurd...?

ENGELBEWAARDER: Gij zijt net gestorven, Pol.

POL: Ikke...? Gestorven...? Maar ik zit hier toch recht voor u...!

ENGELBEWAARDER: Op dit ogenblik hangt ge ergens tussen leven en dood. Ge hebt zojuist vergif gedronken.

POL: Ikke...? Vergif gedronken...? Ge gaat me toch niet vertellen dat ik in den hemel zit...?

ENGELBEWAARDER: Nee, de hemel moet ge verdienen, Pol.

POL: En wat nu...?

ENGELBEWAARDER: Ja, wat nu...? Dat vraag ik me ook af.

POL: (monstert de Engelbewaarder) En gij zijt mijn engelbewaarder...?

ENGELBEWAARDER: Ja.

POL: En mijn lot ligt in uw handen...?

ENGELBEWAARDER: Dat klopt...!

POL: Ja, maak me dan maar direct terug levend hé...!

ENGELBEWAARDER: Zo gemakkelijk gaat dat allemaal niet.

POL: Ge gaat me toch niet dood laten zeker...?

ENGELBEWAARDER: Daar hangen wel een paar voorwaarden aan vast. Ten eerste; ik had graag dat ge u wat netter ging gedragen. Ge hebt van mijn Baas een schoon lichaam gekregen, hou het dan schoon...! Ten tweede; ik had graag dat ge ging stoppen met stropen op andermans goed. En ten derde; ge moogt uw broer Vital niet meer plagen...! Indien ge dat allemaal belooft dan zal ik een reden hebben om u terug tot leven te brengen...!

POL: (kruipt recht) Natuurlijk, natuurlijk...! Alhoewel, dat stropen..., dat gaat moeilijk

worden hé...! Als we nu in de plaats van elke dag eens een paar keer per week gaan stropen..., is dat ook niet goed...?

ENGELBEWAARDER: Dat begint er al op te trekken. Maar ik beloof u dat ik zeker zal terugkomen en dit op onverwachte momenten...!

POL: Wees nu eens eerlijk, ik ben toch nog veel te jong om te sterven hé.

ENGELBEWAARDER: Dat kan ik niet ontkennen.

POL: Wie gaat de koeien hier melken als ik dood ben? Wie gaat de rapen en de bieten rooien? Wie gaat er het veld omploegen? (bekijkt Engelbewaarder ongelovig) Gij zijt me toch geen blaaskes aan 't wijsmaken hé...?

ENGELBEWAARDER: Geloof me niet...? Wil ik u het leven eens laten zien indien ge wèl dood waart...?

POL: Kunt ge dat ook al...?

ENGELBEWAARDER: Kom, zet u hier naast mij. We gaan nu drie dagen verder, de avond nà uw begrafenis...! Kijk maar...! (maakt een vingerknip)

(Volgspot uit, volledig licht. Vital en Kalle komen binnen van de slaapkamer. Ze dragen beiden rouwkleiding)

POL: (met gefronste wenkbrauwen) Kalle...? Vital...? (wil er naartoe stappen, maar Engelbewaarder houdt hem tegen)

ENGELBEWAARDER: Zij zien ons niet, Pol...! Kijk maar wat ze doen...!

(Vital en Kalle zetten zich aan tafel. Kalle snottert. Vital verdeelt de spaarcenten uit een schoendoos in twee delen)

VITAL: We gaan het geld schoon in twee verdelen. Nu nog de boerderij tussen ons twee verdelen en 't is geklonken...!

KALLE: We moeten nog wat geld apart houden om ne zerk op het graf van onze Pol te zetten...!

VITAL: Ge gaat daar toch gene dure zerk opzetten...? We zullen wel een houten kruis laten maken bij..., (plaatselijke naam gebruiken) ...dat zal wel genoeg zijn...!

POL: (wil zich weer mengen in het gesprek en roept) Héla..., héla...!

ENGELBEWAARDER: (houdt Pol weer tegen) Ze zien of horen u niet, Pol. Ge zijt deze voormiddag begraven...!

KALLE: Vital, en het geld voor de missen...?

VITAL: We laten de missen doen om half negen, dat is goedkoper.

POL: (verbaasd) 't Is niet waar hé...! Denken die ècht zo over mij...?

ENGELBEWAARDER: Blijkbaar wel. (maakt een vingerknip naar Vital en Kalle en deze verdwijnen weer langs de slaapkamerdeur. Licht dempt, volgspot aan) Denk aan uw belofte hé Pol...! En ge moogt me zeker nog terug verwachten.

(De Engelbewaarder leidt Pol weer tot voor de tafel, legt de hand op z'n hoofd, Pol legt zich terug op de grond. Stroboscoop en donderslagen. De Engelbewaarder verdwijnt snel langs de slaapkamer, dan volledig licht. Vital gevolgd door Kalle, Matjeu, Mireille en Alice komen binnen)

VITAL: Hier ligt 'm hé...! Zo dood als ne pier...!

MIREILLE: (buigt zich over Pol) Pol...? Mijn Polleke...! Mijn lief Polleke...!

MATJEU: De dokter is toch verwittigd...?

KALLE: Ja, die ging direct komen, maar hij was nog op ronde.

ALICE: (merkt iets aan Pol) Wie zegt dat die dood is...? Hij ademt toch nog...!

VITAL: Neenee, dat zijn z'n laatste stinkscheten die ontsnappen.

(Pol komt plots overeind, de aanwezigen schrikken)

MIREILLE: Pol...? Hij leeft...!

VITAL: (valt op z'n knieën bij Pol) Polleke..., kijk mij eens aan...! 't Is uw broer Vital hier...!

POL: (vliegt boos recht) Ga gij maar missen laten doen om half negen...! (legt zich terug neer)

VITAL: (verwonderd) Wat zegt die allemaal...?

MIREILLE: Ik denk dat 'm ijlt...!

MATJEU: Gij zijt niet dood, Pol...!

POL: Nee, maar ik ben wel dood geweest...!

KALLE: (slaat de hand voor haar mond) Oooh..., 't is naar zijne kop geslagen...!

MATJEU: Pol, waarom ligt gij hier te slapen op de grond...?

POL: Ik heb vergif gedronken...!

KALLE: (toont de fles) Hier hé...! (tot Vital) En gij zijt de schuldige...! Ik heb al wel duizend keer gezegd dat ge moet oppassen met dat vergif...!

VITAL: (neemt de fles van tafel) Och God, als onze pol er niet van dood gaat dan zullen de vliegskes op de kolen er ook niet van doodgaan...!

POL: (staat nu recht en kijkt verwonderd om zich heen) Zeg, wat is hier allemaal gaande...? Daar is hier zoveel volk...?

ALICE: Loos alarm...! We dachten dat ge uwe kaas erbij ingeschoten had.

POL: (klopt op z'n borst) Den deze krijgen ze niet kapot...! (krijgt weer buikkrampen) Allé..., toch bijna niet...! (vierklauwens af naar de stal)

EERSTE BEDRIJF (tweede scène)

(AVOND)

(Kalle zit te breien. Pol bladert door de krant en Vital reinigt z'n jachtgeweer in de zetel)

KALLE: (staat recht) Allé, 't is weeral tijd om te gaan slapen. Vital, vergeet morgen niet met de koe naar de stier te gaan hé. Ze weten dat we er mee komen.

VITAL: Ja Kalle.

KALLE: Pol, en gij doet morgen eerst die hoop kasseien aan den oprit weg hé.

POL: Ja Kalle.

VITAL: En wat gaat gij morgen doen?

KALLE: Niet veel. (voelt aan haar zere benen) Ik krijg 't weer in m'n benen. Ik denk dat er weeral regen op komst is. (steekt haar brei in de kast)

VITAL: Moet ge morgen strijken, Kalle?

KALLE: (verwonderd) Waarom vraagt ge dat...?

VITAL: Mijn zondagse broek zou moeten gestreken worden.

POL: (vervolgt) En mijn zondagse schoenen moeten geblonken worden.

KALLE: (tot Vital) Wat krijgen we nu...? Waarom zou ik uw zondagse broek gaan strijken, 't is toch nog gene zondag...? (tot Pol) En waarom moet ik uw zondagse schoenen gaan opblinken...? Ge zoekt die toch niet aan te trekken om die kasseien gaan weg te doen...?

VITAL: Onze zondagse broek moet gewassen en gestreken in de kleerkast hangen voor als er eens iets speciaal moest gebeuren of zo.

KALLE: Ja, wat zou er kunnen gebeuren?

POL: Dat weet ge nooit.

VITAL: Ge zag dat deze morgen wel met onze Pol toen hij hier lag te spartelen.

KALLE: Ze kunnen u misschien in den bak steken voor 't stropen. Maar daar moogt ge ook binnen als ge uw werkbroek draagt hé.

POL: (staat recht) Kalle, als er nu hier eens iemand komt aankloppen voor een boterham, zoudt gij die dan binnenlaten...?

KALLE: Nee...!

VITAL: Wij wèl, hé Pol.

POL: Jaaaa, zeker...! Die zou hier zelfs mogen blijven slapen.

KALLE: (ruikt onraad) Wat zijt ge nu weer van plan...?

VITAL: Wij...? Niks...!

KALLE: Welke mensen zouden hier komen aankloppen...?

POL: Mensen die honger of dorst hebben. (aarzelend) Of euh..., een vrouw... die hare weg kwijt is bijvoorbeeld...!

KALLE: (trekt haar schort uit en hangt die aan de kapstok) Voor vrouwen moet ge oppassen...! Dat weet ge toch...?

VITAL: Ja, dat weten we. Daarom dat we er nog geen gezocht hebben hé.

KALLE: En als ge er eentje vind dan moet ge ze eerst goed ontleden eer ge haar hier binnenbrengt hé.

POL: Ontkleden...? Waarom ontkleden...?

KALLE: (verbetert) Ontleden...! Ik bedoel, ge moet goed beseffen wat ze waard zijn...! De meeste vrouwen doen het voor het geld...! (dan wantrouwig) Ge

zijt toch niet van plan om hier met een vrouw aan te komen...?

POL: Ikke niet. Misschien onze Vital?

VITAL: (gooit het van zich af) Ik met een vrouw...? Dat ziet ge van hier. Trouwens, wat zou ik ermee moeten aanvangen...?

POL: Daar zoudt ge nog kunnen van verschieten...! Ge kunt dat niet vergelijken met een koe of een geit, hé Vital...!

VITAL: Is daar dan zoveel verschil tussen...?

KALLE: Ge hebt allebei uwe ouderdom. Ik kan u niet tegenhouden. Maar beseft dan wel dat de situatie hier moeilijk wordt hé...! Maar als ge er één gere ziet dan is daar niks aan te doen. Dan zullen we ons allemaal moeten aanpassen. Waarom gaat ge op zaterdagavond eens geen pint drinken in 't Stamineeke...? Andere jonge boeren doen dat toch. De vrouwen komen zich hier niet vanzelf aanbieden hé...!

VITAL: Ik ben niet van plan om een vrouw te zoeken. Gij wel, Pol...?

POL: Nee, het gezaag van één vrouw is al meer dan genoeg...!

KALLE: Ik vraag me af welke vrouw u zou willen. De koeienstront hangt tot onder uw ellebogen. Ge zijt allebei te lui om u te wassen. (wrijft door de haardos van Pol) En die kop..., waar trekt dat op...! Laat dan eens een snor staan, dat is tenminste iets mannelijk...!

POL: Een snor...?

VITAL: Een snor...?

POL: Ik dacht dat schoon woorden voldoende waren om er één aan den haak te slagen...!

KALLE: Schoon woorden...? Nee, er moet meer bij te pas komen...!

VITAL: En welke kleur van snor, Kalle?

KALLE: Een zwarte...! Een pikzwarte...! Dat zien de vrouwen gere.

(Pol en Vital kijken elkaar verwonderd aan)

KALLE: Ge staat daar precies te kijken alsof een koe nen aap aan 't scheren is...!

POL: Meent ge dat van die snor?

KALLE: Nee, ik zal gaan liegen zeker. Zijt ge van plan om een vrouw te gaan zoeken...?

POL: Ikke niet.

VITAL: Ik ook niet.

KALLE: Waarom zijt ge dan zo curieus...?

VITAL: We zijn maar aan 't praten ondereen hé. (zet het geweer tegen de schouw)

KALLE: Wel, praat dan maar voort, ik ga slapen. Slaapwel. (af naar slaapkamer)

VITAL: Ik voel 't hé..., ik voel 't hé...!

POL: Wat voelt ge, Vital?

VITAL: Dat hier morgen alles gaat verkeerd lopen met die Kitty...!

POL: Als die senator denkt dat 'm ons kan verplichten van die Kitty hier binnen te laten, dan zit hij er glad neffen...!

VITAL: Vergeet niet dat Matjeu voor ons al veel gedaan heeft, hé Pol. 't Wordt tijd dat wij voor hem ook eens ietske doen. (zet zich aan tafel)

POL: Dan zeggen we 't gewoon tegen ons Kalle hé.

VITAL: Nee, dat zou ik niet doen. Ge kent ons Kalle.

POL: (bekijkt z'n vingernagels) Weet ge wat ik nu vind, Vital? Dat mijn vingernagels al gegroeid zijn tegen deze morgen...!

VITAL: Och onnozelaar...!

POL: Jamaar, als die Kitty hier is moeten wij met geen prullen voor den dag komen hé...!

VITAL: Wat zijt gij van plan met die Kitty...?

POL: Ikke...? Niks.

VITAL: Hoe zouden we die Kitty het beste kunnen opvangen...?

POL: Door gewoon te doen.

VITAL: Op dat vlak heeft ons Kalle gelijk. Wij zien er niet proper en verzorgd uit, hé Pol.

POL: Wij komen voort van boeren, wij zijn boeren en wij mogen er uit zien als boeren...!

VITAL: Dat zal ze wel rieken ook zeker...!

POL: Ik denk dat hier morgen een beeld van een vrouw voor ons deur staat. Matjeu kennende..., als senator pakt die niet de eerste de beste hé.

VITAL: Ik denk dat we nog op de letter moeten gaan leren "praten"...!

POL: Amaai..., dat wordt een ramp.

VITAL: We kunnen misschien al eens een beetje repeteren. Zo van... (speelt) ...Oh lieveling, kus me op mijn tedere wang...!

POL: Kust uw eigen, ouwe zot...!

VITAL: Zoiets in die aard moet dat toch zijn. En dan met een zwarte snor..., de vrouwen zullen vallen als vliegen. Mij moeten ze niet meer leren wat dat "beleefdheid" is...! Ge weet toch dat ik een jaar langer naar school ben geweest, dan gij.

POL: Ja, tot uw vijftien..., omdat ge een jaar moest blijven zitten...! (tikt Vital aan) Anders zullen we het eens ècht repeteren hé...! Hebt ge goesting...?

VITAL: Hoe...?

POL: Wacht, we zullen dat hier eens rap arrangeren...! (af naar de badkamer en keert weer met pruik en nieuw kleed van Kalle. Legt de pruik op tafel en stopt het kleed in handen van Vital) Hier, trek aan...! Gij speelt Kitty en ik de boer...!

VITAL: Neenee, gij zijt de jongste. Speelt gij maar voor Kitty. (geeft kleed terug)

POL: Ge zijt toch niet verlegen om dat kleed eens efkes aan te trekken zeker? (geeft kleed terug)

VITAL: Nee, ons Kalle moest eens naar beneden komen...! (geeft kleedje terug)

POL: Maar die slaapt gelijk een os...! (geeft kleedje terug)

VITAL: Nee Pol, ik denk er nog niet aan...! (geeft kleedje terug)

POL: (boos) Dat is met u altijd hetzelfde hé...! Altijd tegendraads...! Kom, ik zal dat kleed wel aantrekken dan...! (kleedt zich met moeite en zet de pruik op) Vital, help mij eens want in zo'n getuig geraak ik niet in...!

VITAL: (helpt en trekt de ritssluiting op de rug dicht, monstert dan de figuur van Pol) Gij zijt precies een èchte madam..., op die twee appartementen na...!

POL: We gaan beginnen. Ik ben Kitty en gij de boer...! Allé vooruit, ik kom binnen hé...! (gaat bij de buitendeur staan, knikt beleefd en stapt tot bij Vital)

VITAL: (in algemeen Nederlands) Dag Kitty, wat ziet gij er weer schoon uit vandaag...!

POL: (boos) Hoe weet gij dat ik Kitty ben...?

VITAL: Dat was toch zo afgesproken.

POL: Ik moet mij toch eerst aan u voorstellen zeker...! (speelt opnieuw vanaf buitendeur) Dag boer...!

VITAL: (boos) Hoe weet Kitty dat ik een boer ben...?

POL: Ze riekt de koeienstront...! (speelt verder en schudt Vital de hand) Dag boer. (monstert vingernagels van Vital) Oh..., maar boer jij hebt zo'n korte nagels aan uw vingers....! Dat zal daar beneden ook niet veel zaaks zijn zeker...!

VITAL: (valt uit z'n rol, dan boos) Maak me niet kwaad hé. (speelt verder met gesloten ogen) Oh lieveling, kom naar me toe en streel me...!

POL: (zit plots met z'n hand achter de ceintuur van z'n kleed en vervolgt) Dat gaat niet...!

VITAL: Waarom niet, liefste lieveling...?

POL: M'n hand zit achter mijn ding...!

VITAL: (kwaad) Speelt alleen hé...! (zet zich boos aan tafel)

POL: Hoe dat vrouwen zoiets kunnen dragen dat versta ik niet...! (sluipst tot achter rug van Vital en tikt hem op de schouders) Speelt jij nog mee...?

VITAL: Allé, nog ene keer, maar nu een beetje serieus, hé Pol. (recht van tafel)

POL: (speelt verder) Oh lieveling...., kus me...! (knielt op één knie) Ik verlang naar jou...! (merkt nu dat er een deel van het kleed ter hoogte van de bil is opengescheurd) Oh lieveling, er zit een gat in mijn kleed...! Kunt jij dat eens even naaien....?

(Plots daagt Kalle op in haar nachtjapon)

KALLE: Is dat bijna goed hier, ja...? Gij zijt toch geen twee verkeerden zeker...? Ooh..., mijn nieuw kleed...! En mijn pruik...! (nijdig) Trek dat kleed uit...! Snullen dat ge zijt...!

POL: (krijgt plots buikkrampen) Ik krijg 't weer hé...! (huppelt in snel tempo af naar stal)

KALLE: (tikt tegen haat slaap) Vital, jij hebt het hier zeker...?

VITAL: We zijn maar aan 't repeteren hé.

KALLE: Repeteren...? Waarvoor...? Om met de kermis in de stoet mee te stappen als twee onnozelaars zeker...!

POL: (in snel tempo op van de stal) Help mij eens rap...! Ik krijg mijn kleed niet los...! Allé vooruit, Vital...!

KALLE: Dat is uw eigen schuld...!

POL: Jamaar, 't is dringend hé...! Vooruit...!

KALLE: (dreigend tot Pol) Durf het niet in mijn kleed doen, hé kereltje...!

POL: Nee, ik zal 't in mijn broek doen zeker...! (Vital helpt hem)

KALLE: (trekt de pruik af) En doe die pruik af...! Weet ge wat die gekost heeft?

POL: Dat moet ik niet weten...! (hevige buikkrampen) Dat heb ik nu van die smerige kaas met wortelen te eten...! (huppelt richting stal)

KALLE: Morgen is 't kaas met eikenbladeren...! We proberen alles tot ge genezen zijt...!

POL: (bij de staldeur) Gij denkt zeker dat ik een konijn ben...! (af langs de stal)

KALLE: (tot Vital) Ga ook maar slapen, dan kunnen we morgen heel vroeg opstaan om de koeien te melken.

VITAL: Ja, we komen direct.

(Kalle neemt haar pruik en kleedje mee naar de slaapkamers)

POL: (op van de stal) Die Kalle weet iets hé...!

VITAL: Dat is niet moeilijk, ge had uw eigen daar eens moeten zien staan...!

POL: Ons Kalle heeft een neus gelijk ne jachthond.

VITAL: We zullen maar gewoon doen zeker. (zet zich aan tafel)

POL: Wat we ook kunnen doen is een schone woordentekst opschrijven, die ergens verstoppen en in 't geniep aflezen als die Kitty hier is. Dan zal ze zeker denken dat wij boeren van hoge stand zijn...!

VITAL: Die Kitty is nog niet hier en ik ben ze al beu. Weet ge dat...!

POL: Anders zal IK alleen wel voor Kitty zorgen.

VITAL: Nee nee, ik heb hier evenveel te zeggen als gij...! (veert recht) En nu ga ik slapen want ik weet nog een koppel wilde konijnen zitten en morgenvroeg blaas ik die een spuitje in hun gat met mijn klotsbuis...! (neemt geweer) En die flikken..., den boom in alletwee...! En we gaan ons camoufleren...!

POL: Hoe...?

VITAL: Dat zult ge morgenvroeg wel zien...!

(Vital stapt tot aan slaapkamerdeur. Pol zet zich aan tafel en bladert door de krant. Vital keert wantrouwig weer)

VITAL: Gij gaat nog niet slapen zeker?

POL: Jawel. Waarom vraagt ge dat?

VITAL: Omdat ge terug gaat zitten. (met heimelijk lachje over de schouder van Pol) Ge hebt misschien goesting om nog wat jenever te drinken daar in die kast...?

POL: Ik doe dat niet in 't geniep, maar gij wel...!

VITAL: Ik wil u maar zeggen dat jenever héél slecht is als ge 't in uw darmen hebt. Weet ge wat ik zal doen? Ik zal de deur van de kast vastmaken en de sleutel op zak steken. (maakt kastje vast en steekt de sleutel op zak)

POL: Hoe...? En gij dan...?

VITAL: Ik doe zoiets niet. Dat weet gij goed genoeg. (af met geweer naar de slaapkamer)

(Pol voelt aan het deurtje van de kast. Het licht dempt, stroboscoop en donder, volledig licht. De Engelbewaarder staat binnen)

POL: (merkt nu de Engelbewaarder pas) Gij leeft ook nog, ja...?

ENGELBEWAARDER: Ja, en langer dan gij, denk ik.

POL: Dat zal wel.

ENGELBEWAARDER: Problemen, Pol...?

POL: Nee. Waarom?

ENGELBEWAARDER: Ik heb gehoord dat ge morgen hoog bezoek krijgt...?

POL: Ja, er komt een vrouw op bezoek

ENGELBEWAARDER: Ik hoop dat ge u een beetje gaat gedragen...!

POL: Kunt gij er niet voor zorgen dat die vrouw... euh... (aarzelend) ...op mij...? Allé, ge weet wel wat ik bedoel hé...!

ENGELBEWAARDER: Ja, ik kan daar wel iets aan forceren.

POL: Nu dat ge mij al wat beter kent, is 't voor u toch maar een kleine moeite om voor mij eens iets te doen.

ENGELBEWAARDER: (toont een ring) Ziet ge deze ring? Als ge die bij iemand onder de neus duwt, dan wordt die persoon aanstonds op u verliefd...! Ik

hoop wel dat ge er geen misbruik van maakt. (overhandigt de ring aan Pol)

(Vital sluipt binnen achter de rug van Pol)

POL: Dat noem ik nu eens echte vriendschap...!

(Vital sluipt naar de kast, maakt ze los en drinkt met een snelle beweging een borrel jenever. Dat heeft Pol gemerkt)

POL: (tot Engelbewaarder, ad Vital) Maar..., maar..., die drinkt onze jenever uit...!

ENGELBEWAARDER: Laat hem maar doen, Pol.

(Vital weer af naar de slaapkamer)

ENGELBEWAARDER: Morgen heeft hij de hele dag maagklachten.

POL: Nu weten we wie de jenever hier leegdrinkt.

(Pol gaat naar de kast, voelt aan de deurtje en merkt dat deze weer op slot is. Licht dempt, stroboscoop, donder. Engelbewaarder verdwijnt langs de slaapkamer. Pol wil zich weer tot de Engelbewaarder wenden, maar merkt dat die verdwenen is)

POL: (bij zichzelf) Waar zit die nu...? (roept) Engeltje...? Engeltje...?

TWEEDE BEDRIJF

(DE VOLGENDE MORGEN)

(aangepaste zetstukken of voor gesloten doek. De actie wordt gevolgd met een volgspot. Pol en Vital, verstopt onder een koevel, komen op. Ze zijn weer op strooptocht. Pol loopt steeds op de hielen van Vital en zit zelfs enkele keren met de loop van het jachtgeweer tussen Vital z'n benen, wat bij deze erg op de zenuwen werkt. Het valt op dat Pol één hand op z'n broekzak houdt)

VITAL: Pol, pas nu toch eens een beetje op met dat geweer tussen mijn benen...!

POL: Maar ik zie niks...! 't Is te donker hier.

(Beiden komen er onderuit)

VITAL: (maakt zich danig boos) Seffens gaat dat geweer af en dan blaast ge mij nog een cartouche in m'n gat...! Maar dan gaat gij ne post pakken, hé maatje...!

POL: Wie? Ikke of gij...?

VITAL: En hou op met die grapkes...!

POL: Maar ik zie geen fluit onder dat koeievel.

VITAL: Moet gij een fluit zien of een stuk wild? (merkt dat Pol iets verstopt in z'n broekzak) En waarom houdt gij steeds die ene hand op uwe broekzak? Kom laat zien, want ge verstopt iets...!

(Pol haalt de ring uit z'n broekzak en toont hem)

VITAL: Wat is dat...?

POL: Ne ring.

VITAL: Hoe ne ring...?

POL: Ne liefdesring...!

VITAL: Is dat misschien al tegen straks om die Kitty te verleiden?

POL: Ja. Riekt er maar eens aan...!

VITAL: (ruikt aan de ring en wil Pol onmiddellijk kussen) Oh mijn Polleke...!

(Pol stopt de ring snel weer terug in z'n broekzak)

VITAL: Wat was dat...?

POL: Mijne ring...! Gij zijt precies zo slecht gezind...?

VITAL: Och..., ik zit weer te prossen met mijn maag hé.

POL: Blijf van de jenever, dan hebt ge dat niet. (stoot hem aan) Kom, we gaan voort.

(Beide boeren kruipen weer onder koevel en slenteren verder)

POL: (plots) Wacht eens, Vital...!

VITAL: Wat nu weer?

POL: Ik hoor iets...!

VITAL: Wat hoort ge?

POL: Ik zal eens kijken...! (loert vanonder het koevel, dan plots luid) Lopen Vital...!!

VITAL: Waarom? Zijn de flikken daar...?

POL: Nee, ne stier...!!

(We horen op de achtergrond het gebrul van een stier)

IN HET DECOR

(NAMIDDAG)

(Er is niemand in de kamer. Er staat een strijkijzer op de kachel. De buitendeur staat open en er zit een kip op de tafel. Vital komt van de stal)

VITAL: (merkt de kip op tafel) Wat is dat hier allemaal...? (tot kip) Wat zijn dat voor manieren? En nog wel op de beste tafel van ons Kalle. Al sjans dat ze dat weer niet gezien heeft. (neemt de kip van tafel, gaat ermee naar buiten, keert weer en merkt dan de kippenstront op tafel) En wat is dat hier...? Vroeger legden de kiekens nog eieren, maar dat is hard veranderd precies. (veegt met z'n zakdoek de kippenmest van de tafel en verder door naar buiten) En warm dat het toch is. (licht alle potjes en zoekt naar de ring van Pol) Waar zou hij zijne ring ergens verstopt hebben...?

POL: (op van de stal) Wat zoekt ge, Vital?

VITAL: Och niks.

POL: Mijne ring toch niet...? Of de jenever...? Die staat in die kast.

VITAL: (gepikeerd) Ik moet van u niks hebben en zeker gene jenever.

POL: (haalt de ring uit z'n broekzak) Wilt ge mijne ring efkes lenen misschien tegen dat die Kitty komt...?

VITAL: Als ik die Kitty wil dan zal ik het wel doen zonder uwe ring...!

POL: Mijnheer heeft precies slecht geslapen?

KALLE: (op van de slaapkamer met strijkdoek) Daar is toch geen ambras zeker? (legt de strijkdoek op tafel) Wat ik van u wil weten is, waarom dat ge per se vandaag uw beste kostuum wilt aantrekken...? (geen reactie van de boeren) Niemand goesting om te antwoorden...? Dan zwijgt ge maar. En trek uw werkbrokken uit want die moet ik ook nog strijken...!

(Pol en Vital trekken hun werkbreek uit en geven die aan Kalle. Beide boeren staan nu gekleed in lange onderbroek. Kalle doet de strijk)

POL: (plagend met lachje stil tot Vital) Ik zou u straks zó eens willen zien staan als die Kitty binnenkomt, haha...!

VITAL: Hebt ge u eigen al eens bekeken?

POL: (knijpt ongemerkt in het achterwerk van Vital) Koetsie..., koetsie...!

VITAL: (gepikeerd) Is 't bijna gedaan, ja?

KALLE: (snuift in de lucht) Wat stinkt hier nu weer?

POL: (ad Vital) Dat zijn z'n voeten daar...!

VITAL: Die van u, ja...!

POL: Mijn neus riekt en mijn voeten lopen. Uwe neus loopt en uw voeten rieken...!

KALLE: Daar moet eens iemand in de havermoutpap roeren. (er komt geen reactie) Niemand goesting zeker...?

(Vital legt z'n hand op de strijkdoek. Kalle zet het strijkijzer op z'n hand)

VITAL: (pijnkreet) Aaaaauwh...!

KALLE: Dat is uw eigen schuld...!

VITAL: (huilt het uit van de pijn) Oooh...! Ge hebt mijn hand verbrand. Wat nu...?

KALLE: Ge hebt er nog één...!

(Vital gaat hand koelen aan de pompbak. Pol krijgt plots weer buikkrampen)

POL: Hopla...! 't Is weeral van dat...!

KALLE: Hebt ge uwe kaas al gegeten vandaag?

POL: Ja, met eikenbladeren. Dat haalt ook niks uit. Wat moet ik nog allemaal naar binnen spelen eer ik daar vanaf ben...? (af naar de stal)

VITAL: (roert in de havermoutpap en zoekt zijn kopje) Waar is mijn tas, Kalle?

KALLE: Die staat daar ergens. Wat moeten wij toch gaan aanvangen met onze Pol z'n diarree?

VITAL: Dat 'm begot van de jenever blijft.

(Pol komt van stal en zoekt naar z'n kopje bij de pompbak)

POL: Waar is m'n tas, Kalle?

VITAL: Die heeft ze verstopt..., en de mijn ook...!

KALLE: (opent de kast boven de pompbak en haalt er twee proper kopjes uit) Pak deze maar...!

(Pol en Vital monsteren de propere kopjes)

POL: Dat zijn die van ons niet...!

VITAL: Nee, in geen geval.

KALLE: Dat zijn ze wèl, maar ik heb ze afgewassen.

POL: Dan wil ik gene koffie. Uit zoiets drink ik niet...!

VITAL: Ik ook niet...!

KALLE: Hebt ge ooit van uw leven zoiets meegemaakt...? Goed. Dan maar gene koffie...! Hoe kunt ge ooit een lief vinden als ge u zo abnormaal gedraagt...?

VITAL: Is dat abnormaal misschien?

KALLE: Ja...!

POL: Hoe kunnen wij nu weten welke tas dat van wie is...?

VITAL: En ik drink niet uit een andere z'n tas. Dan drink ik nog liever niet...!

POL: En ik ook niet...!

KALLE: (boos) Wel, dan drinkt ge niet...!

(Er wordt op de buitendeur geklopt. Pol en Vital kijken elkaar verwonderd aan. Ze lopen dan om ter eerst naar de buitendeur, maar ze zijn nog steeds gekleed in hun lange onderbroek)

KALLE: Uw broeken nog...!

(Beide boeren keren weer en trekken in snel tempo elkaars broeken aan, maar merken al snel de fout)

POL: Te lang...?

VITAL: Te kort...?

(Ze verwisselen weer, maar dit duurt te lang. Er wordt nogmaals op de deur geklopt)

VITAL: (ad deur) Bezet....!

(Als ze gekleed zijn willen ze beiden gaan openen. Herrie wie de deur mag opendoen. Uiteindelijk opent Vital de deur. De beeldschone Kitty verschijnt. Ze draagt twee valiezen. De boeren staan even aan de grond genageld)

KITTY: Goeiendag, ik ben Kitty. Woont hier misschien de familie van Berlauw?

POL: (overdreven lief) Ja ja...!

KITTY: Mag ik binnenkomen?

KALLE: Wie is 't...?

VITAL: Een vreemde vrouw op ons erf.

KALLE: Wat komt ze doen?

POL: Ze heeft honger en dorst...!

VITAL: (vervolgt) ...en vaak...!

POL: Mogen we ze een boterham geven?

KALLE: Laat maar binnen.

VITAL: Ze heet Kitty.

KALLE: (monstert Kitty 's figuur) Men zou anders toch niet zeggen dat die honger heeft. (merkt de twee valiezen) Wat doen die valiezen daar...?

POL: Ze wilt blijven slapen ook.

KALLE: Waarom?

VITAL: Naar 't schijnt heeft ze al twee dagen niet meer geslapen. Ze is doodop.

POL: Nee, ze ziet er helemaal niet goed uit.

KALLE: (tot Kitty) Normaal is 't niet onze gewoonte dat wij iedereen hier zo maar binnenlaten, madame.

POL: Maar vandaag wel, hé Kalle.

KALLE: (tot beide broers die met hun ogen Kitty 's figuur aftasten) Zijt gij twee nog normaal?

VITAL: Allé Kalle, wat kost die ene mond méér aan tafel?

KALLE: Goed dan. Maar ze moet haar eigen aanpassen aan de reglementen van de boerderij.

POL: Ik zal de valiezen wel pakken.

VITAL: Neenee, dat zal ik wel doen...!

POL: Nee, ik ben de jongste.

VITAL: En ik den oudste.

POL: (tot Kitty, ad Vital) Die is altijd zo ambutant, madame.

(Beide boeren staan dicht rond Kitty die daardoor achteruit stapt en tegen de hesp loopt)

KITTY: (krijst) lééééé...!!

VITAL: Dat is van 't achterste. Wilt ge misschien een stukske?

KITTY: Nee, dank u. Kan iemand mij de kamer wijzen alstublieft?

VITAL EN POL: Ja daar...!

(Beide boeren kunnen hun ogen niet van Kitty afhouden en wijzen daardoor

twee verschillende richtingen aan)

KALLE: Pak de logeerkamer maar. Ge gaat hier den trap op en dan de laatste deur rechts.

KITTY: Dank u.

(Kitty wil af naar de slaapkamer, maar Pol en Vital willen met haar meegaan met elk een valies)

KALLE: Blijf maar hier. Ik denk dat madame de kamer wel alleen zal vinden.

POL: Jamaar, anders willen wij wel meegaan. Dat doen wij met alle plezier.

KALLE: (kordaat) Nee...!

POL: Jamaar, wij geven daar niks om.

KALLE: Niks van!

(Kitty af naar de slaapkamers. De boeren staan bij de open deur en wuiven haar kinderlijk lief na. Ze sluiten de deur en nemen wat afstand van Kalle)

VITAL: (fluistert luid) Pol, hebt ge gezien wat voor een lange vingernagels die heeft...? Als die navenant moet geschapen zijn dan....

(Kalle is plots geïnteresseerd in de woorden van Vital en steekt haar hoofd dichterbij)

VITAL: (herpakt zich) ...als ge daar nen trek van krijgt dan ligt heel uw gezicht open.

POL: (laat uitbundige kreet) Jipiéééé...!

KALLE: (tot Pol) Ik moet toch gaan geloven dat het drinken van dat vergif u geen deugd gedaan heeft. Zijn de beesten al gevoederd?

VITAL: Daar is nog tijd genoeg voor.

KALLE: Ga de beesten nu maar voederen, vooruit...!

POL: We zijn al weg!

(Pol en Vital af naar de stal)

KALLE: (tot zichzelf) Ik denk dat het zo ver is. Ze vallen voor 't vrouwenvlees. (af met strijkijzer naar de badkamer. Ze laat de deur open)

(Pol en Vital stiekem op van de stal. Ze hebben onder hun neus een zwarte snor geschilderd. Ze sluipen ongemerkt naar de slaapkamerdeur)

KALLE: (steekt haar hoofd binnen) Wat gaat ge daar doen...?

POL: Andere kleren aantrekken. (met Vital af naar de slaapkamers)

KALLE: (komt weer binnen) Ik denk dat ik er nog mee naar den dokter moet gaan. (roert in de havermoutpap en droomt luidop) Binnenkort, allebei een lief, dan trouwen en ik blijf hier alleen achter. Wat moet ik dan gaan doen...?

(Beide heren op van de slaapkamer. Met de handen in hun zakken slenteren ze traag door de kamer. De verliefdheid druipt van hun gelaat. Achter de rug van Kalle maken ze mimische bewegingen naar elkaar, over de rijk gevulde

boezem van Kitty)

POL: (klopt het stof van z'n handen) Dat is ook weeral gebeurd.

KALLE: Ge zijt wel één ding vergeten...!

VITAL: Wàt...?

KALLE: Andere kleren aan te trekken...!

POL: (verzint snel iets) Euh..., we konden ze nergens vinden.

KALLE: Ze hangen nochtans in uw kleerkast. En ge moet u allebei eens gaan wassen. Het ziet zwart onder uwe neus. Ik zie 't wel, heren, ge staat er al zot van en ze is nog maar vijf minuten binnen. (boos en dreigend) Maar hou uw handen van haar af hé...! Niet in dit huis...!

VITAL: Maar we hebben ze nog niet eens aangeraakt.

(Nu komt Kitty van de slaapkamers met badjas en toiletzak. Haar wangen staan vol zwarte plekken. Kalle merkt dat)

KALLE: Nee, dat zie ik...!

KITTY: (tot de boeren) Alles gaat hier wel snel, vind ik. Daarjuist hadden jullie toch nog geen snor...!

POL: (onwennig) Alles groeit bij ons nogal rap, madam. Zelfs de nagels aan onze... (toont vingernagels, bedenkt zich en stopt z'n handen snel in broekzak en vervolgt) ...aan ons tenen...!

KALLE: Misschien dat madam eerst een bad wil nemen? (tot Pol en Vital) En gij twee, gaat die verf onder uwe neus wegdoen...!

(Pol en Vital angstig voor de dreiging van Kalle af naar stal)

KITTY: Welke van de twee is uw man...?

KALLE: Wat zegt gij? Man...? Wie wilt er nu zoiets...? In den Aldi krijgt ge er zo'n tien bij een pak chocolade...!

KITTY: Ge woont hier wel schoon, moet ik zeggen. Een grote lap grond rond uw huis.

KALLE: Dat is normaal bij een boerderij, madam.

KITTY: Zeg maar "Kitty". (handjes schudden)

KALLE: Ik ben Kalle. En die twee snullen dat zijn mijn broers Pol en Vital. Pol is de jongste en Vital is de oudste.

KITTY: Toffe kerels en biezonder vriendelijk. Waar is de badkamer, Kalle?

KALLE: Daar...!

(Kitty af naar de badkamer. Pol en Vital op van de stal, hun snor is verdwenen)

KALLE: Heren, ik heb met u een eike te pellen...! Er wordt hier gene klop meer gedaan op de boerderij...! Dat kan zo niet blijven duren hé...!

VITAL: Wat moet er dan nog gedaan worden?

(We horen het geloei van een koe)

KALLE: Ge hebt nog niet eens de koeien gemolken vandaag. En zijn die kasseien

al weg aan den oprit...?

POL: Nee.

KALLE: (even van slag) Vooruit, eerst die kasseien melken en dan de koeien wegdoen.

POL: (met lachje naar Vital) Daar gaan we weinig melk uitkrijgen, denk ik.

KALLE: Ik bedoel, de koeien melken en de kasseien wegdoen. En maak nu dat ge weg zijt, ik krijg koppijn van u...! Vooruit...!

(Pol en Vital nemen de deur naar de badkamer)

KALLE: En de stal is al 25 jaar achter die ander deur...! Of zoekt ge misschien in de badkamer te gaan melken...? Doe maar hé, maar dan boert ge hier voort zonder mij...! (trekt haar jasje aan)

VITAL: En waar gaat gij naartoe...?

KALLE: Ik ga naar de winkel. (kwaad, bij de buitendeur) En zet gene voet scheef of ik kap hem eraf met de zeis...!

(Pol en Vital snel af naar stal. Maar als Kalle er vandoor is komt Pol aan de staldeur kijken. Hij komt binnen en blijft vervelend staan ronddraaien aan de badkamerdeur. Vital op en blijft ook staan kuieren bij de badkamerdeur)

VITAL: Wat staat gij hier te doen...?

POL: Te wachten.

VITAL: Op tram zeven zeker...?

POL: En wat staat gij hier te doen...?

VITAL: Ook te wachten.

POL: Op tram acht dan...? Of wacht gij tot de koeien hun eigen zelf kunnen melken misschien...?

(Buurvrouw Alice daagt op met haar melkkan)

ALICE: Dag heren. Ik kom voor wat melk. (er komt geen reactie) Kan er iemand van u mijn kannetje vullen?

POL: (zonder veel interesse) Jaja...!

(Maar de boeren blijven met de handen in hun zakken staan bij de badkamerdeur. Alice komt wat dichterbij)

ALICE: Ene liter is genoeg.

POL: Gaat gij tappen, Vital?

VITAL: Nee, ik heb nu geen tijd.

POL: Ja, en ik ook niet.

ALICE: Wie dan wel? En waar zit Kalle?

KITTY OFF: (begint te zingen in de badkamer) Kom maar dicht bij mij....!

VITAL: (verzint) Euh..., die zit in de badkamer.

ALICE: Wat is die daar aan 't doen?

POL: (nijdig) Wat doet ne mens zoal in de badkamer? Een veld omploegen al zeker niet, hé Alice.

ALICE: Ik vraag het maar, hé zèg. Bijt mijne neus niet af...!

VITAL: (tot Alice) Moet het verse melk zijn?

ALICE: Natuurlijk, anders kan ik die evengoed in de winkel gaan kopen.

VITAL: We hebben gene verse melk vandaag. De koeien zijn nog niet gemolken.

ALICE: Watte...? Nú nog niet...?

POL: Nee, nú nog niet...!

VITAL: (met nijldige blik naar pol) Allé, den deze zal weeral maar gaan zeker. (af naar stal met de melkkan)

POL: (sniijdt een stuk van de hesp) Ook een stuk van 't achterste, Alice?

ALICE: Nee merci.

POL: (plagend) Gij hebt misschien liever een stuk van 't voorste...?

ALICE: (verbolgen) Wat denkt gij wel van mij, Pol Van Berlauw...?

(Vital komt van de stal met de gevulde melkkan en zet die op tafel vóór Alice)

ALICE: Hoeveel is 't?

VITAL: 40 cent.

ALICE: Amaai...! Overal slaagt alles op en hier slaagt alles af.

(Alice betaalt aan Vital die het geld in de pot op de schouw stopt. Beide boeren gaan weer onmiddellijk bij de badkamerdeur staan. Alice neemt haar melkkan en doet één stapje richting buitendeur, maar blijft dan nieuwsgierig staan, alhoewel beide boeren mimisch verlangen dat ze de kamer verlaat)

ALICE: Waarom staat ge daar zo raar te doen...?

POL: Doen wij raar...?

VITAL: (vervolgt tot Alice) Nee, gij doet raar. Wij staan hier gewoon te wachten.

ALICE: Op wat...?

VITAL: (verzint) Om ons Kalle hare rug af te drogen.

ALICE: (danig geschrokken) Ooooh..., dat wist ik niet dat zoiets hier in dit huis gebeurde...!

POL: Ons Kalle heeft maar korte armkes..., ze kan niet goed bij hare rug...!

(Pol zet de buitendeur open en maakt een gebaartje naar Alice dat ze moet vertrekken. Alice kijkt naar Vital die hetzelfde gebaar maakt)

ALICE: (chagrijnig) Dan ben ik weg hé. Tot morgen. (af)

VITAL: (met gebaartje naar de badkamerdeur) Die zwemt zo lang. Vindt ge dat ook niet, Pol...?

POL: Ze zal toch niet verdrongen zijn zeker...?

KITTY OFF: (begint weer te zingen) Kom maar dicht bij mij, niemand zal ons nog storen...!

(Pol en Vital staan perplex)

POL: Zou die dat echt menen...?

MATJEU: (komt zeer opgewekt binnen) En...? Is ze al aangekomen...?

POL: Wie...?

MATJEU: Kitty...! Wie anders?

VITAL: (twijfelend) Euh..., nee...! (zet zich samen met Pol aan tafel)

KITTY: (begint weer te zingen) Kom maar dicht bij mij...!

MATJEU: (verbaasd) Wie is dat daar...?

POL: Dat is ons Kalle.

MATJEU: Kalle...? Is die niet juist weggereden met hare velo...?

VITAL: Dat kan niet, die zit in 't bad...!

MATJEU: Ik vind 't toch maar eigenaardig dat een boerin zich gaat wassen in 't midden van de dag.

POL: Ne mens moet toch proper zijn.

MATJEU: En ik vind dat Kalle wel heel erg mooi kan zingen.

VITAL: Dat heeft ze geleerd in 't koor bij... (plaatselijke naam gebruiken)

MATJEU: Ik zal eens bellen naar Kitty, dan weet ik waar ze zit. (haalt z'n gsm boven)

VITAL: Amaai, dat is ne schone gsm. Mag ik die eens zien?

MATJEU: Nee, blijf daar maar af. Daar zit mijn politieke agenda in.

(Schermutseling tussen Vital en Matjeu waarbij de gsm uiteindelijk in de kookpan met havermoutpap beland)

MATJEU: En wat nu, stom kieke...?

VITAL: Ik zal 'm er wel uithalen. (stroopt zijn mouw op en haalt de gsm eruit)

POL: (plagend tot Matjeu) Ik denk dat uw politieke partij verzopen is, haha.

MATJEU: Ik zal thuis wel gaan bellen. Ik ben direct terug. (af langs buitendeur)

VITAL: (steekt z'n middelvinger op) Wat denkt die politieker wel?

POL: Omdat hij senator is moet hij nog niet met alles gaan lopen hé...!

VITAL: Zo gaat dat in ons land. Nen boer wordt altijd achteruit gestoten.

POL: 't Wordt tijd dat we nog eens naar Brussel gaan, Vital...!

VITAL: Ge moet dan wel opletten, als ge daar aan de statie in Brussel een verkeersplaat uittrekt, dat ge die naar de gendarmen smijt en niet naar ons, hé Pol...!

(Beide boeren zetten zich weer aan tafel)

POL: En hier zitten we dan nu. De schoonste vrouw van de wereld zit bij ons in de badkamer en we moeten ze afgeven aan ne politieker met heel veel geld.

VITAL: Het trekt op niks, Pol...! (begint te nagelbijten)

POL: Vital, we geven haar niet af...!

VITAL: We kunnen ze nog niet afgeven, we hebben ze nog niet...! We moeten ze eerst nog aan den haak slagen.

POL: (slaat op Vital z'n hand) Dat zal moeilijk gaan met uw korte nagels...!

VITAL: Dat is van de zenuwen hé. En hoe zit dat met die briefkes?

POL: (staat recht, haalt twee spiekbriefjes uit z'n broekzak tevoorschijn, maakt een beleefde buiging en leest plechtig voor) Wij zijn twee lieve broers en hadden graag kennism gemaakt met een mooie en attente vrouw als jij...!

VITAL: Oh, dat is schoon...! Van waar komt dat...?

POL: Uit de gazet. (neemt een tweede briefje, buigt weer beleefd en leest voor) Wij houden ervan u te onderhouden, tot in de dood, Amen...!

VITAL: En van waar komt dat, ook uit de gazet?

POL: Nee, uit ons Kalle hare missaal...!

VITAL: Zoiets moet ge maar doen.

POL: Het eerste steek ik hier..., (in linker broekzak) ...en het tweede hier. (in bovenzakje van z'n hemd) Als Kitty ons iets vraagt dan doe IK het woord, hé Vital. (krijgt plots weer buikkrampen) 't Is niet waar hé...! (stapt richting stal, maar bedenkt zich als hij zich herinnert dat Kitty in de badkamer zit) Wat moet ik nu doen...?

VITAL: Naar 't gemak gaan, wat anders...!

POL: Jamaar, en Kitty dan...?

VITAL: Ik zal de wacht wel houden.

POL: Ik ben direct terug hé. (bij de staldeur) Kaas met bietenbladeren..., dat isd 't ook niet...! (af langs de stal)

VITAL: (hier maakt Vital gebruik van om door het sleutelgat te loeren, maar hij ziet blijkbaar niks) Verdoemme hé, ik zie geen fluit...!

KITTY: (begint plots weer te zingen) Kom maar dicht bij mij, niemand zal ons nog storen...!

VITAL: (verliefd, doet een stapje achteruit en zingt op rijm) Komt gij maar naar mij, dan is 't kindeke zo geboren...! (tot zichzelf) Zou ze dat echt menen? (loert opnieuw door het sleutelgat)

(Pol komt terug van de stal en schopt Vital onder achterwerk)

POL: Gij kunt niet wachten zeker...?

VITAL: (schrikt en botst met z'n hoofd tegen de deurknop) Ik mag toch wel eens zien wat voor vlees er in de kuip zit zeker...!

POL: Uw maag is al genezen zeker?

(We horen duidelijk dat Kitty uit de badkamer gaat komen)

VITAL: (in paniek) Daar is ze...! Daar is ze...!

(Pol en Vital zetten zich snel aan de tafel. Kitty komt uit de badkamer in badjas en met natte haren)

POL: (gespeeld met vette knipoog, ad Kitty) Vital, ik moet de nagels van m'n tenen nog eens gaan bijknippen want ze worden veel te lang. Ik kan bijna niet meer in m'n schoenen...!

(Als Kitty ook aan tafel wil plaatsnemen, presenteren beide boeren hun stoel, doch Kitty neemt een andere stoel)

VITAL: Is 't warm genoeg, Kitty?

POL: Een stukske van de hesp, Kitty?

KITTY: Kan iemand mij misschien een handdoek geven om mijn haren te drogen?

(Heibel wie van de twee de handdoek mag halen. Vital wint en haalt een handdoek uit de badkamer. Ondertussen lijkt Pol verlegen. Vital komt binnen met een opgeplooid stuk ondergoed. Pol rukt het uit z'n handen en plooit het open. Het blijkt een slip van Kalle te zijn)

POL: Ge moet wel een beetje uitkijken, hé Vital, want dat is geen handdoek! Dat is een onderbroek van ons Kalle...! (haalt zelf een handdoek, maar laat de slip van Kalle op tafel liggen)

VITAL: Een tas koffie, Kitty?

KITTY: Graag.

(Pol op met de handdoek en geeft die aan Kitty)

VITAL: (geeft haar een kopje, schenkt in met de koffiepot en zingt op rijm)

Ik ben de theepot,
van steen is mijne buik.
Dit is de oor
en van voor staat de fluit...!

KITTY: (bindt de handdoek rond haar natte haren) Wie zijn jullie eigenlijk?

(De boeren twifelen en gaan achter Kitty staan. Vital maakt Pol mimisch duidelijk dat het moment is aangebroken om de spiekbriefjes boven te halen)

POL: (begrijpt Vital niet onmiddellijk) Heu...?

VITAL: (fluistert tot Pol) De briefkes....!

POL: (zoekt achter z'n spiekbriefjes maar vindt ze niet meer. Leest dan maar wat er op de band in de binnenkant van z'n broek staat) "Kleding C & A....!" (of naam van een plaatselijke kledingzaak invoegen)

VITAL: Dat is 't merk van de broek, kwibus...!

POL: Die zullen uit mijn broek gevallen zijn op 't gemak.

KITTY: Ik ga even wat rusten op bed. (tot Pol) Misschien kunt gij even met me meegaan...! (streelt liefjes over z'n wang)

POL: Ikke...? (zet één stap vooruit maar dan...) Tedju, ik moet eerst naar 't gemak.

(Kitty af naar de slaapkamer en Pol danst met buikkrampen af naar de stal)

VITAL: (aangeslagen) Maar allé nu..., en aan mij vraagt die niks...! Hoe kan dat? Dat moet iets met die ring van onze Pol te maken hebben. Waar heeft 'm die ring ergens verstopt...? (doorzoekt het meubilair)

POL: (met brede smile op van de stal) Hebt ge dat gehoord, Vital?

VITAL: Dat is niet moeilijk. Waar is die ring...?

POL: Verstopt...!

VITAL: Dan zal ik 'm wel vinden.

(Vital zoekt verder, maar Pol laat de ring achter de rug van Vital in de havermoutpap vallen, vervolgens roert hij in de pap)

VITAL: (wendt zich nu tot Pol) Ge hebt 'm toch niet in uw zakken zitten...?

POL: Nee...! Geloof je mij niet...? (trekt beide broekzakken binnenstebuiten)

MATJEU: (hijgend op) Ik heb net naar Kitty getelefoneerd. Ze moet hier zijn...!

VITAL: Ze is niet hier...!

POL: Kom Vital, zeg maar zoals het is. Ze is per slot van rekening niet voor ons gekomen.

VITAL: (houdt voet bij stuk) Nee, ik geef niet toe...!

MATJEU: Ahaah..., ze is dus toch hier...! Waar is ze...?

VITAL: Dat zeggen we niet...!

MATJEU: (gepiqueerd) Goed. Als ge 't dan zo speelt. Maar ge zult uwe nieuwe stal kunnen afbreken..., daar zal ik wel eens voor zorgen...! En als senator zal ik er ook voor zorgen dat de prijs van de melk met de helft naar beneden gaat...!

POL: Wat hebben ons koeien u misdaan?

MATJEU: (met dreigende vinger) Ge zult er nog van horen...!

VITAL: Dat zeggen wij ook altijd tegen ons Kalle, iedere keer als ze bonensoep voor ons op tafel zet. (luid) Ge zult er nog van horen...!

MATJEU: Saluut...! (met slaande deuren af)

VITAL: Amaai, die zag blauw van colère.

(Kalle en Mireille komen binnen met plantjes. Pol en Vital veren onmiddellijk recht en stappen direct richting stal)

POL: Kom Vital, we gaan de stal uitmesten. (samen met Vital af naar de stallen)

KALLE: Vanaf dat die vrouw hier is, is er met die knuiters geen rechte voor meer te ploegen. Ze staan er zo zot van als een deur...!

MIREILLE: Pol ook...?

KALLE: Ja, dat is nog den ergste.

MIREILLE: Daar verschiet ik van. Maar wat komt die vrouw hier eigenlijk doen...?

KALLE: Daar zit veel meer achter. Ze wisten volgens mij al lang dat die Kitty ging komen.

POL: (komt zuchtend met Vital van de stal en voelt aan z'n zere rug) Het gaat niet meer, het gaat niet meer...! Mijne rug zit vol verrekkingen...!

VITAL: (met hand aan de maagstreek) En ik heb weer last van mijne maagzweer.

KALLE: Nu in ene keer? Wie gaat er dan de stal uitmesten? De kabouterkes misschien?

(Vital wil van de havermoutpap eten, maar Kalle neemt z'n lepel af)

KALLE: Havermoutpap is héél slecht als ge met ne maagzweer zit...!

(Kalle laat de lepel opzettelijk voor de voeten van Pol vallen. Pol raapt die zonder problemen op)

KALLE: Ge kunt gij u nochtans goed bukken met uwe zere rug...!

(Geklop op de buitendeur. Kalle laat Bodetsky binnen. Hij draagt een kaki battle-dress en een Russische muts, een rugzak waaraan potten en pannen gebonden zijn en hij heeft bottines aan z'n voeten)

KALLE: Kom maar binnen, meneer. Gij hebt ook honger zeker...?

BODETSKY: Ja ja.

KALLE: En ge wilt hier ook overnachten zeker?

BODETSKY: Ja ja.

KALLE: Kom maar, daar is hier plaats genoeg.

VITAL: Kalle, ge moet hier iedereen zomaar niet binnen laten hé.

KALLE: Houdt uwen teut gij...!

BODETSKY: (tot Kalle) Oh la la, gij ene schone vrouwe, madam...!

KALLE: (beetje verlegen tot Mireille) Hoort ge wat dat die zegt over mij...?

POL: (spottend) Dat is ook den eerste keer...!

BODETSKY: Ikke Bodetsky van Rusland, madam. Ikke komme vrage of hier gene vrouwe aangekomen, gezien...?

KALLE: Gij komt toch niet te voet van Rusland...?

POL: Dan zal 'm wel moe zijn.

VITAL: Kalle, ge gaat die Rus hier toch niet binnenlaten hé...!

KALLE: Waarom niet...? Als gij een vrouw binnenlaat dan heb ik 't volste recht om hier ne vent binnen te laten. En wat voor ne vent...! (tot Bodetsky en schudt z'n hand) Aangenaam, ik ben Kalle Van Berlauw!

BODETSKY: Kalle...? Ikke Bodetsky, madam. Ikke overal zoeken en zoeken, maar ikke nog niks gevind, madam.

MIREILLE: Bodetsky...? Toch een rare naam, vind ik.

BODETSKY: Ikke wille u nu al danken, madam.

(Bodetsky kust de hand van Kalle. Kalle monstert de hand van Bodetsky. Pol en Vital komen nieuwsgierig wat dichterbij)

KALLE: (vlot, luid tot Bodetsky) Amaai, gij hebt lange vingernagels...!

(Pol en Vital nemen afstand en steken hun handen snel in hun zakken)

BODETSKY: Waar ikke moete slapen, madam?

VITAL: (tot Kalle) Niet boven hé...! In de stal is nog plaats genoeg...!

POL: Kom, wij zullen hem de weg wel wijzen. (met Bodetsky naar de staldeur)

VITAL: (tot Bodetsky) En de stalpoort niet laten openstaan want dan gaan de koeien lopen...!

POL: (vervolgt) ...en opgepast want daar is een koe die leupig staat. Ik zou deze nacht niet te dicht in haar buurt gaan liggen...!

BODETSKY: Leupen...? Ikke kan okke leupen...! (begint ter plaatste te trappelen)

(Pol en Vital zuchten en gaan dan met Bodetsky naar de stal)

MIREILLE: Er gebeuren hier vreemde dingen, Kalle. Het lijkt hier wel een hotel. Twee vreemde personen die zich op korte tijd komen aanmelden om te blijven overnachten. Ik vertrouw die zaak niet...!

KALLE: Ze hebben volgens mij toch iets met elkaar te maken want die Bodetsky is op zoek naar een vrouw.

(Pol en Vital komen van de stal)

VITAL: (tot Kalle) Ik had die Rus niet binnengelaten hé...!

KALLE: En waarom niet?

VITAL: Morgen staat héél Rusland hier aan de deur.

MIREILLE: Misschien is 't ne vluchteling.

KALLE: (vindt haar slip op de tafel) En wat ligt dat hier te doen...?

VITAL: Ziet ge nu wel..., die vreemde Rus is nog maar just binnen en er vallen al

vreemde dingen uit de lucht...! Maar ik ga me wapenen tegen die Rus...!
Volgens mij is dat ne verkenner...!

(Vital af naar de slaapkamer, Kalle met de slip af naar de badkamer)

MIREILLE: (liefjes) Dag Pol.

POL: Dag Mireille. Gij zijt hier toch al efkes hé...!

MIREILLE: Jaja. Die Kitty komt toch niet voor u...?

POL: Neenee. Allé, ik denk toch van niet. (monstert Mireille) Gij ziet er ook weer zo stralend uit.

MIREILLE: Gij ook, Pol. Gelijk een èchte boer. (laat de bretellen tegen z'n buik kletsen)

(Kalle komt van de badkamer)

KALLE: (tot Pol) Is die Kitty hier in 't bad geweest?

POL: Ja.

KALLE: Dan moet ge eens tegen uw Kitty zeggen dat ze 't bad moet uitkuisen...!

MIREILLE: (verwonderd) Is die vrouw hier al in bad geweest...?

KALLE: Ja, ze stond vol zwarte plekken...!

MIREILLE: Zwarte plekken...? Ze zal toch geen ziekte hebben zeker...?

VITAL: (onder luid rumoer op van slaapkamer, gekleed in een oude legerjas, legerhelm en geweer) Ik ben gereed hé...! Laat de Russen maar komen...!

KALLE: (ad Pol) Wat krijgt die nu...?

POL: 't Is precies van z'n maag naar zijne kop geschoten...!

VITAL: (met geweer in aanslag) We moeten ons toch verdedigen.

KALLE: Kom Mireille, wij gaan planten, of wij krijgen het seffens ook nog...!

(Kalle en Mireille met plantjes af langs de buitendeur)

POL: Wat zou die Bodetsky hier komen zoeken...?

VITAL: Volgens mij heeft hij iets met die Kitty te maken.

POL: We mogen ze niet bijeen laten of we zijn ons Kitty kwijt, hé Vital...!

VITAL: Neenee, hij moet maar in de stal blijven.

(Matjeu op langs de buitendeur maar heeft Vital achter de deur niet gemerkt)

MATJEU: Hoe zit het hier...?

VITAL: (met geweer in aanslag, luid tot Matjeu) Halt of ik schiet...!

(Matjeu schrikt zich te pletter en valt tegen de grond)

VITAL: Voilà..., de regering is weer gevallen...!

MATJEU: (tot Vital terwijl hij recht kruipt) Zijt ge nu helemaal getikt...?

VITAL: Daar zitten hier Russische spionnen.

MATJEU: (geïnteresseerd) Oh...?

VITAL: Ne vent in soldatenkieren, met een geweer...! Hij heet Bodetsky...!

POL: Hij is hier komen aankloppen...!

MATJEU: Ge hebt die toch niet binnengelaten?

POL: Nee, WIJ hebben die niet binnengelaten.

MATJEU: Wat een geluk...! (zucht)

POL: (snel) Maar ons Kalle wel...!!

MATJEU: Watte...? Die is zot zeker...!

POL: Waarom maakt gij u daar zo druk over?

MATJEU: Die vent loopt hier al veertien dagen rond op zoek naar Kitty. Ik denk dat het één van haar minnaars is.

POL: (tot Vital) Ik heb het u gezegd hé.

KITTY: (op van de slaapkamer) Dag Matjeu...!

(Maar Matjeu wordt van Kitty afgehouden door Vital die met z'n geweer dreigt)

MATJEU: Maar laat me haar dan toch eens omhelzen of een kusje geven.

VITAL: Hier wordt NIET gekust...! Als er te kussen valt dan zal Ik en onze Pol dat wel doen...!

POL: (tot Vital) Kussen is nochtans héél slecht voor de maag, hé Vital...!

MATJEU: Kitty, zo was toch onze afspraak niet...? Ge houdt toch nog van me...?

KITTY: (twijfelt) In mindere mate.

MATJEU: Die twee boeren hier hebben u toch niet omgepraat...? Geloof niks van hen, Kitty. Ze maken u maar iets wijs...! Ge zijt toch voor mij naar hier gekomen?

KITTY: Ik voel me goed bij deze twee heren. Ze zijn hoffelijk, charmant en lief...!

(Kitty streelt Pol door de haren. Z'n ogen draaien 180 graden. Ook Vital presenteert lief z'n hoofd om gestreeld te worden, maar hij vindt geen gehoor. Kitty af naar de badkamer. Als Matjeu haar wil volgen houdt Vital hem tegen)

VITAL: Hier blijven gij...!

MATJEU: (tot Pol) Wat hebt ge met haar gedaan...?

POL: Niks.

VITAL: (tot Pol) Oh nee...? En met die ring dan...?

MATJEU: Welke ring...?

VITAL: Och niks.

MATJEU: (dreigend) Heren, hier gaat ge nog voor boeten...! Geloof me gerust...! En de vergoeding van die stormschade gaat ge kunnen terugbetalen...! (stapt richting buitendeur)

POL: (dreigend met vuist tot Matjeu, dan woedend) Ik zal u seffens eens trakteren op een vergoeding...! Politieker van 't achtste knoopsgat, dat ge daar staat...! (snel tot Vital) Houdt mij eens tegen, Vital...!

(Vital houdt Pol tegen. Matjeu snel af. Hij keert weer en piept even aan de deur. Pol gooit zijn slof naar de deur)

POL: (tot Vital) Hij heeft veel sjans dat gij mij hebt tegengehouden...! (toont z'n vuist) Ge kent hem, hé Vital, als ge er daar ene van tegen uwe kop krijgt..., dat is nog erger dan ne slag van ne molen...! Daar kunnen ze in Brussel van meespreken hé.

VITAL: (met lachje) Ja, naar 't schijnt ligt er nog ne flik in de kliniek ligt, met een longontsteking, van de zucht van er neffe te slagen...!

POL: Zou Matjeu ons die nieuwe stal kunnen doen afbreken?

VITAL: Geen haar op mijne kop dat daar aan denkt...! (af naar de slaapkamer)

POL: (krijgt buikkrampen) Oeioei...! (af naar de stal)

(Kalle komt binnen en roert in de pap. Bodetsky komt van de stal)

BODETSKY: Madam..., madam..., ooh..., gij zijt ene schone vrouwe. Wanneer gij trouwen met mij...?

KALLE: (helemaal overdonderd) Ikke...? Met u trouwen...? Dat weet ik nog niet...!

BODETSKY: Ooh...! (neemt haar handje beet) Gij ene lieve vrouwe. Ooh, en wat ene zachte hande...! Madam, gij ruiken naar de bloemekes...! Precies meieklokkes...!

KALLE: (bloost) Vindt ge dat echt...? 't Zijn nochtans stinkers dat ik geplant heb.

BODETSKY: Ja, mijne vrouwe. (wil haar kussen maar Kalle vlucht rond de tafel, Bodetsky volgt haar)

KALLE: Dat is nog een beetje te vroeg. Ne vent kussen heb ik nog nooit gedaan..., alleen met Nieuwjaar...!

BODETSKY: Watte...? Gij nog nooit gekust...? Oh maar madam, kussen zijne zalig...! Kussen brenge u in andere stemming...! Kussen maken van u ene andere mens...!

KALLE: Ja, dat zal wel. Laat me nu maar efkes gerust want ik moet nog koken.

BODETSKY: Koke...?

KALLE: Ja.

BODETSKY: (stapt traag naar de stal, elke meter keert hij zich om en gooit dan kusjes naar Kalle) Allé dan. dagge Madam. (liefjes) Dag mijne troelala...! Dag mijne oeleke boeleke...! (af naar de stal)

KALLE: (volledig uit haar lood geslagen) 't Is niet waar hé...! Daar moet ik zo oud voor geworden zijn...! En dan nog wel ne Rus...! Ons moeder zaliger moest 't weten. (met overdreven liefdestrekje af naar de slaapkamer)

POL: (op van de stal) Hoe meer volk dat er over de vloer komt, hoe minder volk dat er hier te zien is...! Allé, waar zit iedereen...?

(Het licht dempt, stroboscoop en donder volgen. De Engelbewaarder duikt weer plots op)

ENGELBEWAARDER: Dag Pol. Hoe is 't...?

POL: Goed, en met u?

ENGELBEWAARDER: Zoiets vraagt ge toch niet aan een engelbewaarder.

POL: Waarom niet?

ENGELBEWAARDER: Met mij is het altijd goed.

POL: Engelen kunnen die alles?

ENGELBEWAARDER: Ja.

POL: Kunnen die den tijd ook rapper doen gaan...?

ENGELBEWAARDER: Kom, ga naast mij staan en kijk goed...! (vingerknip)

(Deze scène is zonder stroboscoop, maar wel in snel tempo. Na dat de eerste speler door de buitendeur is verschenen moet deze constant

openblijven, begin van de RADETSKY-MARS)

-Mireille komt op langs de buitendeur, ze zet een lege kom op tafel, haalt een eiermandje onder pompbak tevoorschijn en dan af naar de stal.

-Vital op langs de buitendeur, schenkt zich bij het kastje een jenever in, drinkt en zet de fles dan terug, merkt iets bij de badkamer en kruipt onder tafel met aangezicht richting badkamer.

-Kitty op van de badkamer, ze zet een voet op een stoel, spant haar panty's, Vital licht de tafel met z'n hoofd. Kitty af naar de badkamer, Vital komt van onder tafel tevoorschijn, ruikt aan stoel en dan af naar de slaapkamer.

-Bodetsky komt van de stal, neemt een aardappel uit de kookpot, stopt deze in z'n mond en dan af langs de buitendeur.

-Kalle komt van de slaapkamer, roert in de pap, neemt de braadpan van de kachel, keert zich met haar rug naar de buitendeur terwijl Matjeu verschijnt langs de buitendeur. Matjeu slaat Kalle op haar achterwerk waardoor ze de braadpan laat vallen.

-Matjeu opent de badkamerdeur, Kitty OFF laat een luide kreet. Kalle wijst hem de deur. Matjeu snel weer af langs de buitendeur.

-Alice op langs de buitendeur en wijzend met vinger naar de slaapkamer, de twee agenten volgen haar. Alice opent de deur van de slaapkamer. Adjunct af naar de slaapkamer. De Wachtmeester noteert iets in z'n boekje. Alice kijkt in de kookpotten. Adjunct op van de slaapkamer met het geweer dat ze toont aan de Wachtmeester. Alice, op kop, met de twee agenten af langs de buitendeur. De slaapkamerdeur blijft open. (EINDE RADETSKY-MARS)

POL: (verbaasd) Wat is hier allemaal gaande...?

ENGELBEWAARDER: Dat is het dagelijkse leven dat ik u wil laten zien.

POL: Hebt gij dat allemaal gedaan...?

ENGELBEWAARDER: Ja.

POL: Dat is toch bijna niet te geloven...!

ENGELBEWAARDER: Ge MOET het geloven, Pol. Als bewijs zal ik u nog eens wat tonen! Ik ga voor u de tijd laten terugdraaien...! Kijk maar...! (vingerknip)

(We zien de vorige scène, maar nu VOLLEDIG OMGEKEERD. Het licht dempt, de stroboscoop aan, begin OMGEKEERDE RADETSKY-MARS)

-De twee agenten Rijkswachters met Alice (nu achteraan) op langs de buitendeur. De Adjunct toont het geweer aan de Wachtmeester die iets noteert in het boekje. De Adjunct met geweer af naar de slaapkamer. Alice licht de kookpotten, gaat bij de deur staan, de Adjunct komt van de slaapkamer, Alice sluit de slaapkamerdeur. Alice wijzend met de twee agenten af langs de buitendeur.

-Kalle op van de slaapkamer, wijst Matjeu de deur. Matjeu verschijnt langs de buitendeur, opent de badkamerdeur, Kitty OFF laat een luide kreet. Matjeu gaat richting buitendeur. Kalle raapt de braadpan op. Als Matjeu haar passeert slaat hij op haar achterwerk en verdwijnt dan langs de buitendeur.

-Kalle zet de braadpan terug op de kachel, roert in de pap en dan af naar de slaapkamer.

-Bodetsky op langs de buitendeur, haalt een aardappel uit z'n mond, stopt hem terug in de kookpot en dan af naar de stal.

-Vital op van de slaapkamer, ruikt aan de stoel, kruipt onder de tafel.

-Kitty op van de badkamer, zet een voet op de stoel, spant haar panty's en dan af langs de badkamer.

-Vital komt van onder tafel tevoorschijn, gaat naar het kastje, spuwt de inhoud van z'n mond terug in de borrel, kapt de inhoud terug in de fles en dan af naar buiten.

-Mireille komt van de stal. Ze draagt een mandje met eieren, haalt er twee stuks uit, legt die in haar eigen kom, zet het eiermandje terug onder de pompbak, neemt haar kom, dan af langs de buitendeur en sluit de deur.
(einde stroboscoop, EINDE RADETSKY-MARS, terug volledig licht)

POL: (staat aan de grond genageld) Dat zijn hier geen vodden...!!!

ENGELBEWAARDER: Vindt ge?

POL: Kunt ge mij misschien ook raad geven in verband met de vrouwen? Ik bedoel, hoe geraak ik aan een vrouw...?

ENGELBEWAARDER: Ik heb u toch de ring gegeven.

POL: Jammaar, ik weet eigenlijk niet hoe ik eraan moet beginnen.

ENGELBEWAARDER: Dat moet allemaal z'n tijd hebben, Pol.

POL: (staart mijmerend voor zich uit) Soms heb ik wel goesting om alleen te blijven. Alleen is dat eigenlijk niet. Bij ons Kalle en onze Vital, maar soms...

(onder deze laatste repliek dempt het licht, stroboscoop en donder volgen. De Engelbewaarder verdwijnt en Vital verschijnt weer)

POL: (vervolgt nog steeds mijmerend) soms denk ik wel eens aan een vrouw, aan kindjes, aan een eigen huisje ergens tegen de bosrand. Tussen de vogeltjes die fluiten en...

VITAL: (tikt Pol aan) Tegen wie zijt gij aan 't praten...?

POL: (merkt nu pas dat de Engelbewaarder verdwenen is) Waar is die nu...?

VITAL: Wie...? Hier is niemand...! Ge moet wel een beetje oppassen, hé Pol. Te veel tegen u eigen praten is ook niet goed hé, want dan gaan ze denken dat ge helemaal tureluut zijt...!

POL: Weet ge waarvoor ik goesting heb? Om er nog rap ene zijn kaars gaan uit te blazen in de bossen van den baron...!

VITAL: Ge haalt me de woorden uit de mond. Van die flikken moet ge u niet te veel aantrekken. We zouden die eens goed moeten kunnen foppen zodat ze ons gerust laten.

POL: Wist gij dat die Alice haar ook al bemoeit met die flikken...?

VITAL: Nee, daar wist ik niks van.

POL: Ikke wel...! Ik heb 't gezien...!

VITAL: Gij zijt weer aan 't dromen hé.

(Kitty komt van de badkamer. Vital zet de havermoutpap op tafel en Pol zet drie borden op tafel)

POL: Goesting in een bord verse havermoutpap, Kitty?

KITTY: Ja, dat zal me goed doen.

VITAL: (terwijl Pol de pap uitschenkt, ad Kitty) Melk van ons Bles. Smakelijk hé.

(Men begint te eten. We merken aan Vital dat hij de ring in z'n mond heeft bij

de tweede hap. Hij slikt de ring toevallig in. Als hij z'n hoofd naar Kitty richt wordt deze plots stapel op hem. Ze springt schrijlings op z'n schoot en begint hem te kussen. Vital mompelt iets onverstaanbaars naar Pol. Paniek. Pol slaat een paar keren op de rug van Vital. Bij de derde keer wipt de ring uit z'n mond. Pol steekt de ring onmiddellijk terug in z'n broekzak. Nu keert Kitty weer tot de realiteit, merkt dat ze ongewild op Vital z'n schoot zit en geeft hem een klap tegen z'n wang. Dan Kitty af naar de slaapkamers)

VITAL: (kwaad tot Pol) Dat is uw schuld hé...! (dreigt met een stoel)

POL: Maar allé, nu heb ik het nog gedaan zeker...!

(Pol vlucht naar de stal en Vital loopt hem dreigend met een stoel achterna)

DERDE BEDRIJF

(VOLGENDE DAG)

(Vital gekleed in zondagse broek met wit hemd zit in de zetel de krant te lezen. Zijn broek is wel een beetje te kort. Pol, ook gekleed in zondagse broek en wit hemd, zit aan tafel en leest het andere deel van de krant. Kalle komt hijgend van de stal)

KALLE: (veegt het zweet van haar voorhoofd, dan tot beide boeren) Daar moet gebèerd worden...! Wie gaat dat doen...? Iemand goesting...?

(Beide boeren verwisselen van krant en lezen ongestoord verder)

KALLE: Ik zal het zelf wel doen...!

(Kalle af naar de stal. Het klokje tikt rustig. Pol snijdt twee stukjes van de hesp, gooit er eentje naar Vital en zet zich terug aan tafel te lezen. Nu komt Kalle met het jachtgeweer van stal. De boeren weigeren hun hoofd op te richten)

KALLE: Wie gaat de stal uitmesten...? Wie gaat de varkens voederen...?

(Maar Kalle krijgt geen reactie, tot ze met het geweer in de lucht schiet. Pol valt van zijn stoel en Vital valt uit de zetel)

VITAL: (tot Kalle) Zijt gij zot geworden...?

KALLE: Ja, ik ben zot geworden. Want het werk dat mijn boeren moeten doen, dat doe ik allemaal alleen...! Bekijk mijn handen een..., elke vinger ligt open...!

POL: (bekijkt de handen van Kalle) Ge hebt maar korte nagels, Kalle...! (krijgt een tik tegen z'n wang van Kalle)

KALLE: Sinds dat die Kitty hier is wordt hier gene klop meer gedaan...! (tot Vital) Bekijk uw kleren eens...! (als Vital het stof van z'n broek klopt) Zijn dat kleren van een boer op een gewone werkdag...?

VITAL: Ik zou durven voorstellen om die Patatsky ook het werk op de boerderij te leren. Hij eet hier en hij slaapt hier, dan is het toch maar normaal dat hij ook meewerkt op de boerderij...!

KALLE: Wat kent zone gast van 't werk op een boerderij?

POL: Ge kunt het hem leren.

KALLE: Wie gaat hem dat leren...? Ik ook zeker...? Ik moet hier alles doen...! (boos af met jachtgeweer naar de stal)

VITAL: (monstert z'n eigen te korte broek) Pol, waar groeit ne mens eigenlijk...?

POL: Aan zijne kop zeker.

VITAL: Ik denk het niet. (toont te korte broek) Ik denk beneden aan z'n voeten, want 't is dààr dat mijn broek te kort wordt.

POL: Ons Kalle heeft het precies serieus zitten.

VITAL: Ja, die denkt zeker dat wij hier voor ons plezier in ons beste kostuum rondlopen.

(Bodetsky komt van de stal)

BODETSKY: (zingt en danst) Kalinka..., Kalinka...

POL: Bodetsky, kom eens hier...! Hebt gij al eens ooit een koe gemolken...?

BODETSKY: Nee, ikke nog nikske gemolke.

POL: Wacht dan eens efkes, dan zal ik eens iets laten zien...! (af naar de stal)

VITAL: Zijn er dan in Rusland geen koeien?

BODETSKY: Jawel, vele koe in Rusland.

VITAL: En die geven geen melk zeker, maar licht? Van de straling van Tsernobyl...!

BODETSKY: Tsernobyl...? Oh la la...! Patatte boem...!

VITAL: Daar hebt ge weer iets in de lucht gejaagd, hé maat. Onze sla heeft er drie weken blauw van gezien...!

BODETSKY: Blauw...? Blauw...? De presidente zagge ook blauw...!

VITAL: Ja, dat zal wel.

(Pol komt van de stal met een lege emmer en een met water gevulde plastic handschoen)

POL: Voilà...! (toont aan Bodetsky) Veronderstel nu dat dit de demen zijn van een koe...! Vital, help mij eens efkes, jong.

VITAL: (tot Bodetsky) Ik zal u dat eens voordoen hoe ze een koe melken...! (trekt aan de vingers van de handschoen alsof het een echte uier van een koe is. Hij melkt de handschoen) Ziet ge 't...? Allé, nu gij...!

BODETSKY: Ikke tjitte tjitte...?

VITAL: Ja, gij tjitte tjitte...!

BODETSKY: Oh la la...! Allé, ikke dan tjitte tjitte...!

(Maar als Bodetsky nog maar even aan een vinger van de handschoen tast, schrikt hij)

BODETSKY: (met hoge vrouwenstem) Oeh...! (haalt diep adem) Heu tjitte..., heu tjitte..., heu tjitte..., heu tjitte...! (spuit alles onder)

VITAL: Recht naar beneden doen, in den emmer hé...!

POL: Meer is dat niet. Nu Bodetsky gaan naar de stal en doen bij alle koe tjitte tjitte...!

BODETSKY: Bij alle koe...?

VITAL: Ja, bij allemaal. Maar niet bij die jonge stier want anders gaat ge nogal ne post pakken, denk ik.

BODETSKY: Oh la la...!

POL: (vervolgt) En ge moet het melkstoeleke gebruiken.

BODETSKY: Melkestoeleke...?

VITAL: Ja, een laag stoeleke met drie poten. Het staat tegen de muur van de stal.

BODETSKY: En dan tjitte tjitte...?

POL: Ja, en dan tjitte tjitte!

BODETSKY: Oh la la...! (neemt de handschoen mee naar de stal)

(Pol en Vital zetten zich terug aan tafel en slaan de krant weer open)

VITAL: Zo geraken wij van 't werk vanaf, hé Pol.

POL: Zijt maar zeker.

(Bodetsky keert weer van de stal met de handschoen)

BODETSKY: Polle..., Vitalle..., ikke hebbe probleem...! Ikke krije de koe niet op de melkestoeleke...!

VITAL: Watte...?

BODETSKY: De poepe van de koe is vele te grote voor de melkestoeleke...!

VITAL: De poep van de koe moet niet op dat melkstoeleke...! UW poep moet op dat melkstoeleke...!

BODETSKY: (valt uit de lucht) Oh, mijne poepe...?

VITAL: Ja, uw poep...!

BODETSKY: En al uwe koe hebben maar vier tjipte tjappe, en gij tonen mij ene koe met vijf tjipte tjappe...!

POL: Waar dat ge mee geoefend hebt dat was geen koe. Dat was gewoon een handschoen. Een koe heeft altijd vier demen en een handschoen vijf...!

BODETSKY: Elke keer als ik doe bij de koe "tjipte tjappe" dan koe lachen...!

VITAL: (zuchtend) Ge zoudt voor minder beginnen te lachen.

BODETSKY: Koe lachen van "hi hi hi"..., en ik dan zeggen: "La vache qui rit"...!
(met de handschoen weer af naar de stal)

POL: Dat komt hier dik in de saccoche, Vital.

VITAL: Als ze maar willen werken is 't goed.

(Pol en Vital lezen de krant verder. Nu komt Kalle op van de stal met de plastic handschoen)

KALLE: Wat zijt ge die Rus allemaal aan 't wijsmaken? Heeft ons vader zaliger ons dat zo geleerd...? (gooit de lege handschoen boos op tafel)

POL: Ik dacht van wel.

KALLE: Toch niet met mijn beste plastieke handschoenen zeker...! (boos) En daar moeten patatten uitgedaan worden en de helft ervan moet naar de markt gebracht worden.

POL: Dat moet diegene doen die ze geplant heeft...!

KALLE: Waarom?

POL: Die weet tenminste waar ze zitten...!

KALLE: (tot Pol) En gij moet die omheining van de grote weide gaan afmaken. (we horen het geloei van een koe) En er moet nu eens eindelijk iemand met die koe naar de stier gaan...!

VITAL: (zuchtend) Ja Kalle.

KALLE: En nog ietske..., ge moet nog eens een konijn gaan schieten want ik heb van iemand een nieuw recept gekregen om konijn met kaas gereed te maken. Naar 't schijnt is dat héél goed tegen den diarree.

VITAL: Moet ge nu zoiets vragen, Kalle? (ad krant) Ge ziet toch ook dat wij daar geen tijd voor hebben...!

POL: Ge moet maar een stuk wild gaan kopen. (krijgt plots weer buikkrampen)

KALLE: Allé, daar gaan we weer...! Kaas met noordkrieken..., ook afgekeurd.

(Pol af naar stal)

VITAL: Had dat nu eens vroeger gezegd dat ge een konijn moest hebben. Deze morgen hebben we er nog ene geschoten.

KALLE: En waar is 'm...?

VITAL: We hebben 'm afgetrokken en aan Matjeuke gegeven.

KALLE: Die moet ge maar veel geven, die is nog niet rijk genoeg...!

(Pol komt weer van de stal, sluit de ceintuur van z'n broek)

POL: Allé, dat is ook weeral gebeurd.

(Plotseling stoten de agenten binnen. Ze kuieren autoritair door de kamer. De Adjunct heeft een pakje onder de arm)

VITAL: (tot de agenten) Wat nieuws, heren...?

WACHTMEESTER: Dat moeten we feitelijk aan u vragen...!

ADJUNCT: Vertel ze maar wat er gebeurd is, Wachtmeester...!

WACHTMEESTER: (boos) Dat weten ze beter dan eender wie...!

POL: Wij weten van niks.

WACHTMEESTER: (opent het pakje en haalt er een konijnenpels uit) Is dat van u...?

VITAL: Staat mijne naam daar op...?

WACHTMEESTER: Wie van u heeft deze konijnenpels deze morgen aan de deurklink van onze bureau gehangen...?

VITAL: Dat zou ik niet weten.

WACHTMEESTER: Gij weet nooit van iets, Vital van Berlauw...!

ADJUNCT: Maar we hebben nog een andere reden om naar hier te komen...!

WACHTMEESTER: Ja. We zijn op zoek naar een ontsnapte gevangene. Iets van gezien...?

KALLE: Hoe...? En die zou hier zitten...?

ADJUNCT: Hij is hier in de buurt toch gesignaleerd.

KALLE: En hoe ziet die er uit...?

ADJUNCT: Zijne naam is Bodetsky, 't is ne Rus...!

(Vital wil antwoorden maar Kalle houdt haar hand op zijn mond)

KALLE: Niks van gezien...! Moet ge nog iets weten...?

WACHTMEESTER: Ja. Als madam van Berlauw gene ambras wilt met den baron dan moet ge uw broers thuishouden van 't stropen...!

KALLE: Daar heb ik niks mee te maken.

WACHTMEESTER: Het zijn UW broers. Als we ze in den bak steken dan wordt het een ramp voor u met zoveel werk op de boerderij. Dat beseft ge toch...?

KALLE: Dat is nu ook al een ramp...!

WACHTMEESTER: (monstert de zondagse kleren van de boeren) En wat is hier eigenlijk gaande...? Ik heb nog nooit een boer zo chique gekleed gezien op een simpele werkdag...!

POL: Wij zijn aan 't rentenieren.

ADJUNCT: Van potscherven zeker?

VITAL: (veert boos recht, dan dreigend tot Adjunct) Daar hebt gij geen fluit mee te

maken...! En als ge niet oppast dan zal ik die twee strepen van uw mouw eens op uw twee ogen plakken...!

ADJUNCT: (zet angstig een stapje achteruit, dan tot Wachtmeester) Legt gij 't maar uit.

KALLE: Willen de agenten nog iets...?

WACHTMEESTER: Nee.

KALLE: Laat ons dan gerust...! (opent reeds de buitendeur) Saluut...!

(De agenten gaan richting buitendeur, maar als de Wachtmeester als laatste de kamer wil verlaten, fluiten Pol en Vital. Wachtmeester kijkt om en beide boeren wuiven "dada" met hun handje. De Wachtmeester sluit boos de deur achter zich)

VITAL: Kalle, ik heb u nog verwittigd met die Bodetsky...! Gij hebt hem binnengelaten hé...! Als er iets gebeurt dan is 't uw schuld...!

KALLE: Ik laat hier binnen wie ik wil...! Verstaan...? En nu allebei uw werkkleren aantrekken of ik zal mijn beste kleed ook eens aantrekken...!

(Kalle af naar de stal. Pol en Vital af naar de slaapkamers. Vital keert stiekem weer en gaat op zoek naar de ring van Pol. Matjeu komt binnen)

MATJEU: (monstert de kleren van Vital) Gij zoekt ook in de politiek te gaan zeker?

VITAL: Waarom?

MATJEU: Dat zijn toch geen kleren van een boer...! Of is 't om in de gunst te staan bij Kitty...?

VITAL: Wat hier op de boerderij gebeurt, daar hebt gij geen fluit mee te maken.

MATJEU: Oh nee...? Ook niet met uwe nieuwe stal misschien...? Hoe komt 't dat Kitty hier is...? Omdat IK daarvoor gezorgd heb...! Kitty is van MIJ...! Maar gij en Pol zijt ermee gaan lopen...! En als ge ze niet gaat teruggeven dan kunt ge binnenkort verhuizen met uw boerderij...!

VITAL: Matjeu, maak u toch niet druk tegen mij. Wat kan ik er aan doen? Die Kitty wilt mij ook niet...!

MATJEU: Oh nee...? Wie wilt ze dan wel...?

VITAL: Onze Pol...! En weet ge waarom? Omdat hij een ring heeft..., een toverring...! Ge houdt die efkes onder iemand z'n neus en 't is koekenbak...!

MATJEU: Hoe koekenbak...? Wàt koekenbak...?

VITAL: Wel verliefd hé...!

MATJEU: Waar heeft Pol die ring gehaald?

VITAL: Hij zegt dat hij die ring van zijn engelbewaarder gekregen heeft, maar ik denk dat onze Pol aan 't doorslagen is in zijne kop...!

MATJEU: Ik geloof niet in engelbewaarders.

VITAL: Ik heb die ring eens ingeslikt..., amaai...! Ik kon ze niet van m'n lijf houden.

MATJEU: De vliegen zeker...?

VITAL: Nee, niet de vliegen...! Uw Kitty...!

MATJEU: En waar is die ring nu?

VITAL: Ik weet het niet. Ik ben 'm aan 't zoeken.

MATJEU: We moeten die Kitty uit de handen houden van Pol.

(Bodetsky op van de stal)

BODETSKY: Oh la la...!

VITAL: Hé Patatsky, gij moet naar de kleine stal gaan, daar ligt een hoop patatten. Die moet in twee verdeeld worden en dan afwegen op den bascule. Verstaan?

BODETSKY: (stapt reeds richting buitendeur) Kleine stal..., patat verdele in twee op bascule. (bedenkt zich) Vitalle, wat is patat...? Ook iets van de tippie tjappe...? (maakt een melkbeweging)

VITAL: Nee. Wacht efkes...! (haalt een aardappel en een ajuin uit de kast en toont het verschil aan Bodetsky) Dit is een ajuin, en dat is een patat. (laat Bodetsky er aan ruiken) Riekt ge 't verschil? Patatten bestaan voor 85 procent uit water. Dat moet ge veel eten als uw waterleiding verstopt zit. En ajuin eet ge veel als ge een valling hebt. Maar opgepast, niet te veel van eten want dan krijgt ge vanachter ook een valling...! (snijdt de ajuin in twee en houdt die onder de neus van Bodetsky die meteen de tranen in de ogen krijgt) Als ge dat aan de hand hebt dan moet ge op uw neus knijpen en tot drie tellen, één-twee-drie...! En ga nu eerst die patatten maar verdelen in de kleine stal.

BODETSKY: In kleine stal...? Ja...? Allé dan...! (af langs de buitendeur)

MATJEU: Is dat die vreemde vent...?

VITAL: Ja. De flikken zijn hem ook al aan 't zoeken.

MATJEU: En heeft hij iets met Kitty te maken...?

VITAL: Volgens mij kent hij haar, maar hij heeft ze nog niet gezien.

MATJEU: Dus willen we Kitty aan onze kant krijgen, dan moeten we met hem ook nog afrekenen?

VITAL: En 't is gene gemakkelijke hé. En hij is zo sterk als nen beer. Als ge die laat doen dan plooit hij alle hoefijzers recht...! En hebt ge daar al eens een paard mee zien lopen...? Ik zou hem niet te veel in de weg leggen, Matjeu. En volgens mij heeft hij ook een oogje op ons Kalle.

MATJEU: Op Kalle...? Dus die komt met één vrouw nog niet toe...?

VITAL: Gij toch ook niet, hé Matjeu...!

MATJEU: Bij mij is dat iets anders.

VITAL: Waarom? Gij hebt toch ook al een vrouw.

MATJEU: Is dat een vrouw? Een patattenzak die heel den dag haar geld zit te tellen. Vital, waar is Kitty nu...?

VITAL: In de badkamer.

MATJEU: (met geniepig lachje) Hebt ge haar al eens gezien zonder kleren...?

VITAL: Nee, gij wel...?

MATJEU: Nee zeker...! Dat is 't achtste wereldwonder...!

VITAL: Ik wil dat ook wel eens zien, zo'n wonder dat niet in Scherpenheuvel gebeurd is. Maar als fatsoenlijk mens kunt ge toch zo maar niet in ene keer die badkamer binnengaan?

MATJEU: Daar zijn nog andere manieren...!

VITAL: Wel, dat moet gij mij eens uitleggen.

MATJEU: Gij gaat in mijne nek zitten en ge loert aan het venstertje boven aan de deur. Allé kom...!

(Vital zet z'n benen gespreid, Matjeu steekt z'n hoofd tussen Vital z'n benen en licht hem op zodat hij aan het venstertje kan gluren)

MATJEU: Ziet ge iets...?

VITAL: (in alle staten) Ooooh..., dat is schoon...! Zoiets heb ik nog nooit gezien...!

MATJEU: Nu is ze helemaal bloot zeker...?

VITAL: Ja. Hoe weet jij dat...?

MATJEU: Ik voel het in mijne nek...! (zet Vital weer op de grond)

VITAL: We moeten die ring hebben, kost wat kost...!

MATJEU: Ik heb een idee..., we gaan Pol de stuipen op het lijf jagen.

VITAL: Maar onze Pol heeft niet zo rap schrik hé.

MATJEU: Als hij gelooft in engelbewaarders, dan gelooft hij ook in vreemde wezens. Kom, ik heb op mijne zolder nog wel iets liggen. (beiden af langs buitendeur)

(Alice daagt weer op met haar melkkannetje, maar merkt niemand thuis. Ze kuiert door de kamer)

ALICE: (roept enkele keren) Hallo...? Niemand thuis...? Hallo...! 't Is Alice hier voor wat melk...! Hallo...?

(Bodetsky op langs de buitendeur)

ALICE: (schrikt door zijn plotse verschijning) Dag meneer...!

BODETSKY: Dag madammeke...!

ALICE: (onwennig) Ik kom voor melk.

BODETSKY: Melke van de koe...?

ALICE: (met flauw lachje) Ja, van 't varken zal slecht gaan, denk ik.

BODETSKY: Ikke zalle madammeke helpe. Ikke tjipte tjappe...! (af naar de stal)

ALICE: (bij zichzelf) Wat hebben ze hier binnengesloten...?

(Het wachten duurt Alice te lang. Ze snijdt een stukje van de hesp en net als ze dat in haar mond stopt komt Bodetsky binnen met de gevulde plastic handschoen. Alice verslikt zich)

BODETSKY: (slaat op haar rug) Madammeke ene valling...?

ALICE: Heu...? Ja...!

BODETSKY: Hebbe madammeke met de poepke blote gelegen...?

ALICE: (gegeneerd) Nee, toch niet. (merkt nu de plastic handschoen) Wat zijt gij van plan met die handschoen...?

BODETSKY: Ikke zal melke doen in uwe pot...! Maar gij helpe en dan ikke tjipte tjappe...!

(Alice speelt het spel mee en houdt de handschoen vast. Bodetsky melkt en laat de melkstraal in de melkkan spuiten. Dat probeert hij alleszins, maar de eerste stralen melk spuiten bij Alice in het gezicht. Pol komt ongemerkt op van slaapkamer in werkkledij. Hij zet zich achter hen. Ze merken hem niet)

POL: (plots) Gaat het hier zo nogal, ja...?

(Bodetsky en Alice schrikken zich te pletter en willen zo snel mogelijk van de

handschoen vanaf door ze in elkaars handen te stoppen. Uiteindelijk komt de handschoen in de handen van Pol terecht)

POL: (tot Alice) Gij moet melk hebben zeker?

ALICE: Ja, water heb ik thuis genoeg.

POL: (tot Bodetsky) En gij... naar uw patatten, vooruit...!

BODETSKY: Oh la la..., meneerke slechte geslaap zeker...? (af langs buitendeur)

(Pol gooit de handschoen in de pompbak en gaat met de melkkan naar de stal. Alice snijdt weer een stukje van de hesp. Pol op met een gevulde melkkan)

POL: Alstublieft. (zet de melkkan op tafel) Dat is dan 30 cent.

ALICE: Dat gaat hier schoon. Aan Kalle moet ik 50 cent betalen, aan Vital 40 en aan u maar 30...!

POL: Is 't niet naar uw goesting, Alice? Anders kap ik de melk terug hé...!

ALICE: Zèg Pol, daar is hier de laatste dagen zoveel beweging rond de boerderij?

POL: Ja, we hebben hoog bezoek.

ALICE: Wie dat...?

POL: Nonkel Frans uit Rusland en Tante Ieda van Engeland.

ALICE: Maar ik wist niet dat daar nog familie van u woonde.

POL: (nijdig) Moet ge nog iets weten, want ik heb heel veel werk hé...? (zet de buitendeur reeds open)

ALICE: Nee, merci en tot morgen...! (vergeet haar melkkan en af)

(Pol stopt de ring stiekem in een van de lege kopjes die in de kast staan en dan af langs de stal. Bodetsky op langs buitendeur en licht de deksels van de kookpotten. Mireille op van buitendeur en stuit op Bodetsky waardoor ze beiden schrikken)

BODETSKY: (monstert Mireille) Oh la la..., wat ene schone vrouwe...!

MIREILLE: Ik kom voor de boeren.

BODETSKY: Boeren...? Ikke ook boer, madam...! Ikke Bodetsky...!

(Alice komt weer binnen langs de buitendeur)

ALICE: Ik ben mijne melk vergeten...! (merkt nu Bodetsky) Aha..., zijt gij die Nonkel Frans van Rusland...?

BODETSKY: Nonkel Frans...?

ALICE: Ik ben Alice, de buurvrouw.

BODETSKY: (begrijpt er geen snars van) Burevrouwe...?

ALICE: Wel ja, van de koffiekletsen en zo..., ge kent dat toch.

BODETSKY: Koffie...? Madammeke wille van de koffie...? Ikke zal pakke de koffie, madammeke! (presenteert Alice en Mireille een stoel) Allé, komme zitte...! (zoekt achter twee kopjes en neemt die waar Pol net de ring heeft ingestopt, schenkt vervolgens de koffie uit)

ALICE: (bewondert hem) Amaai die heeft goei manieren.

MIREILLE: Ja, een attente man precies. Maar hij vergeet mij toch koffie te geven.

BODETSKY: (tot Mireille) Gij ook koffie, schone vrouwe...?

ALICE: (tot Mireille) Hij vraagt of dat ge ook koffie wilt.

MIREILLE: Ja natuurlijk, dank u.

ALICE: (toostend) Schol...!

BODETSKY: (snapt dit niet) Schol...?

ALICE: Santé...!

BODETSKY: Santé...? (tot Mireille) Wat is santé...?

MIREILLE: Gezondheid.

BODETSKY: Gezondheid...?

ALICE: (tot Mireille) Hij snapt er niks van, Nonkel Frans van Rusland. (wil drinken maar merkt de ring in haar kopje, droogt hem af aan haar schort) Wat is dat...? (toont de ring)

(Alice duwt ring onder de neus van Bodetsky, die ruikt aan de ring, slaat helemaal tilt, brult twee keer als een stier en valt voor Alice plots op z'n knieën)

BODETSKY: (roept luid) Ma-dam-me-ke...! (omhelst Alice en kust haar in de nek waardoor haar stoel achteruit leunt op twee poten)

ALICE: (krijst enkele keren luid) lèèèèè...! lèèèè...!

(Mireille vlucht achteruit. Alice weert zich en duwt Bodetsky weg waardoor die op de grond tuimelt. Alice staat recht)

ALICE: Hoe komt die ring in de koffie...? En wie draagt hier zo'n schoon ringen...? (legt de ring op de kast)

BODETSKY: Wat is er gebeurd, madammeke...? (staat recht)

ALICE: (enthousiast verliefd tot Bodetsky) Ge moet bij mij ook maar eens op de koffie komen...! Ik woon hiernaast...!

BODETSKY: Ikke niet komme naar andere madammekes...! Ikke zien liever madam Van Berlauw...!

ALICE: Kalle...? Wat heeft die meer dan ik...?

BODETSKY: Ikke denke, tjipte tjappe...! (maakt een melkbeweging)

MIREILLE: Woont gij in Rusland...?

BODETSKY: Nee, ikke wone nu hier. Maar ikke zoeke achter mijne zustere...! Ikke hebbe gevind ene spoor naar deze boerderij, maar ikke niet vinde mijne zustere...! Waar is dan mijne zustere...?

MIREILLE: Ik begin het al een beetje te snappen nu.

ALICE: Nu snap ik er niks meer van.

MIREILLE: Hoe heet uw zuster...?

BODETSKY: Olga...! Mijne zustere hete Olga. Maar mijne zustere wone niet in Rusland. Mijne zustere wone hier in de stad. Ikke geweest in de stad en daar iemand geve mij de adres van deze boerderij.

(Volgende replieken verlopen in snel tempo)

MIREILLE: Is uw zuster donker?

BODETSKY: Donker...?

MIREILLE: Slank?

BODETSKY: Slank...?

MIREILLE: Klein?

BODETSKY: Klein...?

ALICE: Dat is toch tante Ieda van Engeland...!

BODETSKY: Engeland...?

(Kitty op van de badkamer)

BODETSKY: (merkt zijn zuster, dan super enthousiast) Olga...? Ooooh... ooooh...,
mijne zustere...!

(Kitty en Bodetsky vallen in elkaars armen)

BODETSKY: Ooooh...! (tot Mireille en Alice) Dat zijne mijne zustere Olga...!
(omhelzen en kusjes)

ALICE: Ik snap er niks meer van...! Dat is normaal dat ze in Rusland failliet gaan. Ik
ben ermee weg hé. (neemt haar melkkannetje)

MIREILLE: Wacht, dan ga ik mee. (samen met Alice af langs de buitendeur)

BODETSKY: (met z'n arm rond de schouders van Kitty) Ikke hebbe al moete werke
op deze boerderij, Olga. Patatte in twee verdele en wege op de bascule.
Kom maar eens kijke, Olga...! (beiden af)

(Kalle komt thuis met een winkeltas waarin een dood konijn zit. Ze legt de
winkeltas op de pompbak)

KALLE: (bij zichzelf) Als ze er voor mij gene willen schieten dan zal ik er wel ene
kopen...!

(Pol op via de buitendeur met enkele doormidden gesneden aardappelen)

POL: (toont ze aan Kalle) Bezie dat hier eens...! (legt de aardappelen op tafel)

KALLE: Wat is dat...?

POL: Die Bodetsky heeft alle patatten in twee gesneden...!

KALLE: 't Is niet waar hé...! Wie heeft hem dat gecommandeerd...?

POL: Onze Vital heeft gezegd: "Bodetsky, alle patatten in twee verdelen op den
bascule...!"

KALLE: Ik krijg nog iets van u...! (met slaande deur af naar de slaapkamer)

(Pol merkt de kopjes op tafel en ontdekt de ring op de kast. Hij steekt de ring
in z'n broekzak. Matjeu en Vital, met een angstaanjagend masker op, komen
stil binnen langs de stal. Pol merkt hen en schrikt)

POL: Wie zijt gij...?

MATJEU: (met vervormde stem) Wij zijn van een andere planeet...! We komen u
halen...!

POL: Waarom?

VITAL: Gij hebt onze ring gestolen...!

POL: Ikke...? Neenee, ik heb die ring gekregen van mijne engelbewaarder.

MATJEU: Wij willen onze ring terug of we gaan u beheksen...!

POL: (staat nu dicht bij het raam, kijkt door het raam en merkt iets) Wacht eens

efkes..., de flikken zijn just daar...! (opent buitendeur en roept) Héla..., kom eens efkes binnen...! Hier is nen overval bezig...!

(De agenten stormen binnen. Vital en Matjeu willen vluchten langs de stal, maar de agenten kunnen Matjeu nog bij de kraag vatten. Vital is verdwenen langs de stal)

WACHTMEESTER: (tot Pol) We hebben er ene kunnen pakken. Den andere is gaan lopen...! (tot Matjeu) Voor carnaval is 't toch nog wat vroeg hé...?

MATJEU: Laat me los, ik heb niks gedaan...!

ADJUNCT: Vertel dat maar tegen de rechter als uw zaak voorkomt. (verwijdert het masker van Matjeu)

MATJEU: (bijna smekend) Pol, ge kent me toch..., ik ben Matjeu..., uw buurman...!

WACHTMEESTER: (tot Pol) Kent gij deze persoon?

POL: Nee, nooit gezien...!

MATJEU: Maar ik ben senator...!

WACHTMEESTER: Ja, dat zeggen ze allemaal als ze opgepakt worden.

MATJEU: (kwaad tot Pol) Daar gaat gij nog spijt van krijgen...!

POL: (tot agenten) Ik denk dat deze vent seksueel ge... ge... gesubstitueerd is...!

WACHTMEESTER: Waarom?

POL: Hij begon zich daarjust voor mij uit te kleden...!

MATJEU: (kordaat) Ge liegt...!

POL: (tot agenten) Neenee, ik lieg niet...! Kijk maar eens...!

(Pol houdt even de ring onder de neus van Matjeu die plots vreemd begint te doen)

MATJEU: (steekt z'n armen uit naar Pol) Oh lieveling...!

POL: Kijk..., hij begint weer...!

ADJUNCT: Weeral ene van die vieze ventjes, Wachtmeester...!

WACHTMEESTER: We zullen hem dat wel eens afleren..., in den bak...!

(Matjeu wordt weggeleid door de agenten. Pol kijkt door het raam. Vital komt voorzichtig loeren aan de staldeur)

VITAL: (fluisterend naar Pol) Pssst....! Zijn ze weg...?

POL: Ja. Ze hebben Matjeuke meegenomen! (dan met vinger aan z'n slaap) Gij hebt het hier zeker...? Halve slag dat ge daar staat...!

VITAL: (bekent) Ja, 't was een stom gedacht van ons.

(Kitty op langs de buitendeur)

KITTY: Ik wil u bedanken omdat mijn broer en ik hier zo goed onthaald worden.

VITAL: Die Bodetsky trekt wel niet op u hé...?

KITTY: Nee, hij is mijn broer, maar dan van een andere vader. Eigenlijk is hij mijn halfbroer.

POL: Alles is hier half..., (ad halve aardappelen) ...zelfs ons patatten...!

KITTY: (liefjes) Ik vind u allebei toffe kerels...! Maar u vind ik toch biezonder lief...!

(Pol en Vital staan op één lijn. Kitty opent haar armen en stapt er naartoe. Pol meent dat dit aan zijn adres is. Hij opent reeds z'n armen, sluit de ogen en perst zijn lippen vooruit om te kussen, maar Kitty stapt hem voorbij tot bij Vital die plots uit de lucht valt. Kitty wil Vital kussen)

VITAL: (volledig uit z'n lood geslagen) Jamaar, ik heb nu geen tijd. Ik moet nog een koe laten dekken...!

KITTY: Kan uw broer dat niet?

VITAL: Onze Pol....?

POL: Zèg, maar daar begin ik niet aan hé...! Dat is werk voor de stier...!

KITTY: (liefjes tot Vital) Kunt gij op mijn kamer het nachtkastje eens verplaatsen? (af naar de slaapkamer. Bij de deur knipoogt ze nog enkele keren en wenkt ze passioneel met haar hoofd naar Vital)

VITAL: (is in alle staten) Hoe is dat mogelijk...? Dat mag ik niet koud laten worden...!

POL: Gij weet toch wel HOE ze daarboven een nachtkastje verplaatsen...?

VITAL: (enthousiast) Ja, dat het niet is om daar patatten gaan uit te doen, dat weet ik ook wel...!

POL: We zullen afspreken, als er iets gebeurd is, en we zien elkander straks, dat ge dan gewoon begint te loeien als een koe...!

VITAL: Zo...? (imiteert geloei van een koe)

POL: Ja. En dan weet ik ook waar ik me aan te houden heb.

(Vital zet zich schrap voor de slaapkamerdeur, spuwt in z'n handen, stampet met één voet achteruit en stormt naar de slaapkamers)

POL: (neemt de aardappelen op van de tafel) Die patatten zullen er voor de varkens worden, vrees ik. (af langs de buitendeur)

(Kalle op van de slaapkamers. Ze lijkt ziek en zet zich zuchtend aan tafel. Mireille op van de buitendeur)

MIREILLE: Kalle, weet gij waar mijne pa ergens zit...?

KALLE: Niet gezien, Mireille.

MIREILLE: Gij ziet er zo slecht uit...?

KALLE: Ja, ik heb koppijn gekregen van al die miserie hier. Nu lag ik juist wat te slapen op mijn bed, begint die Kitty daar in de logeerkamer haar nagels te vijlen...! (imiteert tempo) Piep-piep-piep...! Maar ik denk dat ze ene keer haar vijltje te ver onder hare nagel stak want ze kreunde...!

MIREILLE: Gij weet toch ook al dat Kitty de zuster is van die Bodetsky?

KALLE: (verwonderd) Hoe kan dat...?

MIREILLE: Ja, toch is 't zo.

KALLE: Vanaf dat die Kitty hier is loopt hier alles in 't honderd...!

MIREILLE: Wat vindt ge van die Bodetsky?

KALLE: Nen toffe vent hé...!

MIREILLE: Daarstraks vertelde hij me dat hij u graag zag. Hij vond u lief en charmant. Ik heb er al eens aan gedacht, Kalle, als ge u nu eens een beetje meer zou optutten..., een schoon kleedje, wat lippenstift, wat schmink...! Ge moet proberen een graantje mee te pikken van 't leven, hé Kalle. Het leven

is méér dan alleen maar werken van 's morgens tot 's avonds hé. En ge moet ook proberen eens wat meer sexy te zijn...! Ik bedoel, wat beter laten zien dat ge een vrouw zijt...!

KALLE: Maar dat durf ik niet...! (weg van tafel)

MIREILLE: Ge moet ook niet te veel laten zien. Maar ge moet die venten nieuwsgierig maken over wat er zou kunnen te zien zijn...!

KALLE: (monstert haar buste) Dat is niet veel, hé Mireille...! Dat ziet gij toch ook...!

(Pol komt ondertussen binnen en gaat tot bij de pompbak. Hij ontdekt het dood konijn in de winkeltas)

MIREILLE: (vervolgt tot Kalle) Dat weet ne vent toch niet...! De bedoeling is dat ge ze rond uwe vinger kunt draaien...!

POL: (tot Kalle, ad winkeltas) Ge hebt er ene gekocht zie ik?

KALLE: Natuurlijk. Als gij er gene wilt schieten dan moet ik er wel ene kopen. (wrevelig) Trouwens, waar moet ge u feitelijk mee...? Moet ge niet achter die Kitty lopen...?

POL: Ikke...? Neenee. (staart naar Mireille) Die Kitty is niks voor mij. Als ik een vrouw zoek moet ze simpel en schoon zijn. (met verliefde blik naar Mireille)

(De deur van slaapkamers gaat stilletjes open. Vital komt traag tevoorschijn. We merken aan z'n uiterlijk dat er iets gebeurd is in de logeerkamer)

VITAL: (loeit als een koe) Boeh....! (en loeit nogmaals) Boeh....!

KALLE: (ad Vital) Daar..., nog zo ene van dat kaliber...! Dat steekt gene poot uit.

VITAL: (loeit opnieuw) Boeh....!

(Pol heeft het loeien geteld en vraagt mimisch, achter de rug van Kalle, uitleg aan Vital hoe het zit. Hij toont Vital drie vingers. Vital beweegt z'n hand onder z'n keel om Pol duidelijk te maken dat hij doodop is)

KALLE: (luid tot Vital) En gij gaat nu die koe laten dekken...!

VITAL: Zwijg me van "dekken", hé Kalle...! Daar heb ik mijn buik van vol...!

KALLE: (kordaat) Nu...! (dreigt)

VITAL: (stapt richting stal, maar net voor de deur loeit hij weer) Boeh....! (af)

KALLE: (tot Pol) Wat mankeert onze Vital...?

POL: Ik weet wat dat is, als ge te veel en te lang bij een beest zijt dan begint ge dat beest na een tijdje na te doen...!

KALLE: Daarmee dat gij zo gere met onze ezels optrekt zeker...?

MIREILLE: Willen we eens wat gaan uitproberen in de badkamer, Kalle?

KALLE: Ja, kom dan kunt gij me wat helpen.

POL: Wat gaat ge uitproberen?

KALLE: Daar hebt gij niks mee te maken...!

(Mireille en Kalle willen naar badkamer gaan. Mireille af maar Kalle wordt tegengehouden door Pol)

POL: Kalle, geef me uwe ring eens efkes.

KALLE: Mijne ring...? Waarom?

POL: Efkes maar. Ge krijgt hem seffens terug.

(Kalle geeft haar ring aan Pol, dan af naar de badkamer. Pol wil er vandoor langs de buitendeur. Hij opent de deur, maar het licht dempt, stroboscoop en donder volgen even. Hij sluit de deur onmiddellijk. Dan wil hij af naar de stal, maar ook daar gebeurt hetzelfde. Pol opent de slaapkamerdeur en daar stuit hij op de Engelbewaarder. Hij sluit direct de deur. Hij opent de badkamerdeur, maar hoort gekrijs van Kalle en krijgt een schoen tegen z'n lichaam. Hij sluit de deur en sluipt naar de buitendeur. Als hij bij de buitendeur is volgen stroboscoop en donder. De Engelbewaarder komt dan plots tevoorschijn langs de slaapkamers)

ENGELBEWAARDER: Wat scheelt er, Pol? Wilt ge me ontwijken...?

POL: Neenee.

ENGELBEWAARDER: Ja ja...! (steekt de hand uit) Kom Pol, de ring...!

(Pol geeft de ring van Kalle af)

ENGELBEWAARDER: Dat is de ring van uw zuster Kalle...! Ik wil MIJN ring...!

POL: Maar ik kreeg hem toch tot ik een vrouw gevonden had.

ENGELBEWAARDER: Jamaar, ge hebt er misbruik van gemaakt, Pol...!

(Pol geeft met tegenzin de echte ring terug. De Engelbewaarder verdwijnt langs de slaapkamer. Donder en bliksem volgen. Pol blijft verweesd achter)

MATJEU: (opgewekt en blij) Hier ben ik al terug...! Die paljassen dachten zeker dat ze met de eerste de beste clochard te doen hadden. Maar ze hadden het mis, haha...! Kom Pol, de ring...! (steekt z'n hand uit)

POL: Maar ik heb gene ring.

MATJEU: Vooruit Pol, doe niet kinderachtig. (voelt in de zakken van Pol en vindt er een ring) En wat is dit dan...?

POL: (gespeeld) Daar is 'm...! Wel, nu dacht ik echt dat ik 'm kwijt was.

MATJEU: (kust blij de ring) Eindelijk...!

(Kitty komt van de slaapkamers)

KITTY: Dag Matjeu...! Hoe is 't...?

MATJEU: Goed. En met u...?

KITTY: Zoals ge ziet...!

(Matjeu schuift met een snelle beweging de ring onder de neus van Kitty, wil haar vervolgens kussen, maar krijgt een flinke klap tegen z'n aangezicht)

MATJEU: (kijkt sip) Is het dan uit tussen ons, Kitty...?

KITTY: (hautain) Wat dacht ge?

MATJEU: (tot Pol) En wat is dat met die ring...? Werkt dat niet meer of wàt...?

POL: Bij mij heeft dat altijd gemarcheerd.

(Bodetsky komt hysterisch binnengelopen)

BODETSKY: (begint vreemd Russisch te praten) Vita kneppa vizjum...!

POL: (tempert hem) Wat zegt die allemaal...?

BODETSKY: (neemt Pol bij de hand en trekt hem richting buitendeur terwijl hij Russische onzin herhaalt) Vita kneppa vizjum...! (loeit als een koe) Boeh...!

POL: (tot Kitty) Wat zegt 'm...?

KITTY: Hij zegt dat de koeien zijn losgebroken...!

POL: (in paniek) Miljaar, 't is niet waar hé...!

(Kalle komt met Mireille van de badkamer. Kalle draagt haar pruik, is geschminkt en gekleed in blauwe blouse en moderne gele minirok. De mond van iedere aanwezige valt open van verbazing door deze verrassende verschijning)

KALLE: Wat is hier allemaal gaande...?

POL: (bekijkt Kalle van kop tot teen) Dat zou ik aan u moeten vragen...! Ge zijt precies nen èchte kanariepiet...!

KALLE: Met mij is alles in orde.

BODETSKY: (valt voor Kalle op z'n knieën) Oooooh...., mijne schone vrouwe...! Oooooh...! Wat zijt gij schone...! Ikke wille alles voor u doene, schone vrouwe...! Ikke kanne u wel opeet...! (legt z'n hoofd tegen de buik van Kalle)

POL: Als 'm toch alles wil doen, zeg dan maar dat hij de koeien gaat zoeken want die zijn allemaal losgebroken...!

KALLE: (ook in paniek) Hoe kan dat...?

POL: Daar heeft iemand de stalpoort laten openstaan...! Vraag dat daar maar aan uwe Rus hier...!

KALLE: Kom, dan moeten we die koeien direct gaan zoeken vooraleer ze de grote steenweg bereiken...!

POL: (met gebaartje naar de kleding van Kalle) Toch zo niet, hé Kalle...! Dan gaan die beesten nog harder lopen...!

(Alice komt binnen. Ze laat de buitendeur open)

ALICE: (in paniek) Kalle, staan in mijnen hof, ze eten al mijn bloemen op...! (merkt nu pas de rare kleding van Kalle) Wat is er met u gebeurd...? Onder een trein gezeten...?

(Vital komt ondertussen van de stal)

POL: Alice, hoeveel koeien zitten er bij u in den hof...?

ALICE: Wel vijftig...! Vooruit...! Doe iets...! Al mijn schoon bloemen...! Wie gaat dat betalen...?

VITAL: Wat scheelt er? Staat er een huis in brand...?

POL: Nee, al ons koeien zijn de pist in...!

VITAL: Dat ze dan maar recht naar de stier lopen want daar ben ik nog altijd niet geraakt...!

ALICE: (hypernerveus) Maar wat moet ik nu doen...?

MATJEU: Kalm blijven...!

ALICE: (duwt Matjeu weg) Van ne politieker geloof ik niks...!

POL: Kom, allemaal achter die koeien zoeken...!

(Iedereen volgt Pol, maar bij de buitendeur stuit men op de agenten die net binnenkomen. Adjunct begint onmiddellijk te zoeken naar wild)

WACHTMEESTER: How how...! (duwt Pol met z'n gevolg achteruit) Daar is hier zoveel drukte...?

VITAL: Al ons koeien zijn losgebroken...! Opzij...! We moeten ze gaan zoeken...! (duwt de Wachtmeester weg)

WACHTMEESTER: (zet zich terug voor Vital) Niks opzij...! Wij komen controle doen...!

ADJUNCT: Er is een halfuur geleden wild geschoten op het landgoed van den baron...!

WACHTMEESTER: (vervolgt) En wij zijn dat stropen beu...! Waar zit Kalle Van Berlauw ergens...? (kijkt rond)

KALLE: (doet een stapje vooruit) Hier...!

WACHTMEESTER: Zijt gij Kalle Van Berlauw...? (kan moeilijk haar lach inhouden) Gij zijt precies ne mussenschrik...!

KALLE: (furieus luid) Gedaan met lachen, of IK zal eens beginnen te lachen hier...! Mijn broers hebben niks gedaan. Ze zijn vandaag het huis niet uit geweest.

WACHTMEESTER: Dat zegt ge altijd...! (luid) Adjunct, controle...!

ADJUNCT: Daar zijn we mee bezig, Wachtmeester.

(Het duurt niet lang of de Adjunct vindt in de winkeltas op de pompbak het gekochte dood konijn)

ADJUNCT: (haalt het konijn tevoorschijn en steekt het plechtig in de hoogte) Ahààà..., Wachtmeester..., het is zo ver...! We hebben eindelijk bewijzen...! (steekt het konijn terug in de winkeltas)

WACHTMEESTER: Dat gaat u een bak bier kosten, Adjunct!

ADJUNCT: Waarom?

WACHTMEESTER: Omdat ge dat beloofd hebt, als we die twee gasten zouden pakken...!

KALLE: Dat konijn heb ik vandaag gekocht bij den beenhouwer...! (neemt de winkeltas af van de Adjunct en gaat ermee naar de pompbak)

WACHTMEESTER: Dat zult ge zeker doen als ge met twee stropers in hetzelfde huis woont...! Maak dat iemand anders wijs...!

(De Adjunct inspecteert ondertussen de aanwezige personen. Plots grijpt ze Bodetsky bij de kraag)

ADJUNCT: Wachtmeester, we hebben twee vliegen in één klap...! Dit is precies die geseinde Rus...!

ALICE: (verwonderd) Nonkel Frans...?

KITTY: (tot Adjunct) Laat mijn broer los...! (duwt de Adjunct weg)

WACHTMEESTER: Héla héla héla...! (duwt Kitty weg)

VITAL: (dreigt tot de Wachtmeester) En gij moet met uw pollen van mijn verloofde blijven hé...!

ALICE: (verwonderd) Tante Ieda...? Uw verloofde...?

MATJEU: (tot de agenten) Dames, als senator eis ik hier een verklaring voor uw onbeleefd gedrag...!

WACHTMEESTER: Nog één woord en gij zijt senator af...! Verstaan...!

MIREILLE: En ik wil niet dat ge zo tegen mijne Pa spreekt...!

WACHTMEESTER: (tot Mireille) En gij moet daar op uw plaats blijven staan...!
(duwt haar tot in de buurt van Pol)

POL: (mengt zich vertoornd) En als ge Mireille aanraakt dan krijgt ge met mij te doen...! Met den deze hé...! (toont z'n gebalde vuist)

ALICE: (tot Adjunct) Ik wil me niet moeien, maar wat is hier eigenlijk gaande?

ADJUNCT: (houdt nog steeds Bodetsky in bedwang) Daar hebt gij geen fluit mee te maken...!

ALICE: (slaat de Adjunct tegen haar wang) En spreek zo niet tegen mij...!

ADJUNCT: (plots bescheiden en ingetogen) Nee ma...!

(Algemene verbazing bij de aanwezigen)

KALLE: Wat zegt die tegen u...? "Ma"...? Alice, wat is dat allemaal...? Ik dacht dat gij niet getrouwd waart...?

ALICE: Ja, dat is ook zo.

KALLE: Waarom zegt zij dan "ma" tegen u...?

ALICE: Moet ge daarvoor getrouwd zijn...? (tot Adjunct) Kom Betty, laat die mensen hier gerust...!

ADJUNCT: (volgt Alice en nog steeds nederig) Ja ma...!

VITAL: Wacht eens efkes...! Ik wil eerst nog iets aankondigen...! (neemt de hand van Kitty) Kitty en ik gaan trouwen...!

KALLE: (aangeslagen) 't Is niet waar...! Maar is dat ècht...? Vital...! Mijn klein Vitalleke...!

POL: Ik wil eerst ook nog iets regelen...! (knielt voor Mireille) Mireille, wilt ge met mij trouwen...?

MIREILLE: (omhelst Pol) Ja, graag Pol...!

KALLE: 't Is niet waar hé...! Pol...! Mijn klein Polleke...!

MATJEU: (mengt zich) Mireille..., toch niet met een doodgewone boer zeker...!

(Alice schopt Matjeu onder z'n achterwerk en maakt mimisch duidelijk dat hij zich daarmee niet moet bemoeien)

KALLE: (twijfelt, verlegen, verliefd) Als dat zo zit...! Wie schiet er dan nog over...?

BODETSKY: (bruist als een stier) Ikke madam...! (springt naar Kalle en omhelst haar)

KALLE: Ja, ge ziet het, hé mensen, onze Vital trouwt, onze Pol trouwt, dan zal ik ook maar trouwen zeker...!

(Kalle krijgt de tranen in haar ogen. Bodetsky merkt dit en nijpt haar neus dicht)

BODETSKY: (telt traag) Eén twee drie...!

KALLE: (slaat op z'n hand) Wat zit gij aan m'n neus te prutsen...?

BODETSKY: Dat zijne van de ajuine, madam...!

KALLE: Gij zijt just nen ajuin...!

POL: (vlucht richting stal met hand op achterwerk) 't Is niet waar hé...! (af)

ALICE: Heeft er nog iemand goesting om te trouwen? Want die koeien staan nog altijd in mijnen hof hé...!

(Allen af langs de buitendeur onder luid gemompel. De laatste sluit de deur)

POL: (op van de stal) Waar is iedereen naartoe...?

(Het licht dempt, stroboscoop en donder volgen, volledig licht, plots staat de Engelbewaarder weer binnen)

ENGELBEWAARDER: En Pol..., zijt ge nu content...?

POL: Gij wist zeker al dat dit allemaal zo ging gebeuren?

ENGELBEWAARDER: Wij weten alles, Pol. Engeltjes die weten den hele duvel...!

POL: Weet gij alles...?

ENGELBEWAARDER: Ja, alles...!

POL: Dan weet gij misschien ook wat ik moet eten om van die vervelende diarree vanaf te geraken...?

ENGELBEWAARDER: Kaas, Pol, veel kaas...!

POL: Maar ik heb al een hele camion kaas in mijn kas geslagen...!

ENGELBEWAARDER: (tovert een groot stuk kaas tevoorschijn uit haar mouw)
KAAS MET GAATJES...!!!

DOEK